

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ τῆ 21 Ιουνίου 1851

ΖΗΤΩΖΗΤΕΙΑ.

Οἱ Ἀθηναῖοι Ζητωζῆται, μὴ περιοριζόμενοι μετρι-
οφρύνως εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἐκ τῆς ζητωζητείας
σικπροκαρπιῶν, τοὺς ὁποίους ὑπεραγαπῶσι, δὲν ἀρκοῦν-
ται, ὅτι δὲν παρατηροῦμεν αὐτοὺς συνήθως, οὔτε λέ-
γομεν τι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ ἐνθρῦνόμενοι, ὡς φαί-
νεται, ἐκ τῆς ἀπουσίας, τῆς σωπῆς καὶ τῆς αὐτα-
παρνήσεως ἡμῶν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, τολμῶσιν ἀναιδῶς
νὰ ἐπικρίνωσι, νὰ κατακρίνωσι, νὰ χλευάζωσι, νὰ
συμβουλευῶσιν ἡμᾶς τοὺς μὴ ζητωζητούντας, νομί-
ζοντες ἴσως, ὅτι ἔγιναν ὡς ἐκ θαύματος θεοθεν ἄνθρω-
ποι ἀξιόλογοι, ἔξοχοι καὶ θαυμαστοί, διότι συνουπου-
ροῦσι πολλὸν χρόνον μετὰ τοῦ Παυαρισμοῦ τὴν
φθορὰν καὶ ἀδοξίαν τῆς Ἑλλάδος. Ὁ τρόπος οὗτος,
αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν, ὡς μωρὸς, ἀδίκος, ἀπρεπῆς καὶ
μηδαμινὸς εἶναι ἰκανῆ καταδίκη καὶ αὐτῶν τῶν ἀν-
θρώπων καὶ τῆς κολακευομένης ὑπ' αὐτῶν ἀρχῆς, ἢ
ὁποία ἐλλέγει καὶ ἐνισχύει τοὺς ζητωζήτας κατὰ πά-
σης ἀληθείας, δικαιοσύνης καὶ ἰσότητος.

Ἄγνοοῦντες μέχρι τοῦ νῦν τίνες οἱ Συντάκται τινῶν
νέων ἐφημερίδων τῆς Ἀττικῆς μὴ Ἀττικῶν, ἐπειδὴ
πολὺ ὀλίγον φροντίζομεν, μὰ τὴν ἀληθειαν, περὶ τῶν
νῦν ἀθλιῶν καὶ ἀηδῶν πραγμάτων τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κυ-
κλωῆος, βλέπομεν ἐνίοτε τὰ παρατυχόντα φύλλα τῆς
Κερκροπίας ἀπλῶς καὶ μόνον, ἵνα μὴ ἀγνοῶμεν ὅπως
τὶ πράττει ὁ Παυαριστὸς ἐκ Μονάχου. Ρώμης καὶ
Βιέννης, ἢ ὅθεν ἄλλοθεν, πρὸς τὴν πόλιν τῆς Παλλά-
δος, καὶ πῶς φέρονται οἱ Ἀθηναῖοι Ζητωζῆται πρὸς
τὸν Παυαρισμὸν. Ἐτυχε λοιπὸν νὰ ἴδωμεν φύλλον τι,
ὅπου ὁ ἐφημεριδογράφος ἔλεγε ῥητῶς, ὅτι ἔγρασε τὸν
νοῦν, προσθέτων καὶ ἄλλας ἀηδίας, διότι εἶδε τὸν
βασιλεῖα Ὄθωνα ἐπανερχόμενον ἐκ τῆς Ἑσπερίας καὶ
ἀναβαίνοντα ἐκ τοῦ Πειραιῶς εἰς τὴν Ἄνω πόλιν, χω-
ρὶς κἄν νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ προηγουμένως ποῖα μέγιστα
καὶ βέβαια καλὰ ἐνήργησεν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ὁ

γνωστὸς οὗτος ἡγεμὼν, περιοδεύων ἐν τῇ Ἑσπερία
διὰ λόγους ἀποκρίφους, τώρα τοῦλάχιστον μετὰ τὰ
17 πασιγνωστα καὶ τὰ 7 ἐτι γνωστότερα ἔτη. Ἐρ-
ρίψαμεν λοιπὸν τὸ φύλλον, ἵνα ζητήσωμεν λεκάνην,
ὑποθέτοντες ὅτι συντάκτης αὐτοῦ τοῦ φύλλου ἢ τοῦ
ἄρθρου εἶναι πιθανῶς νεανίας ἄπειρος, ἐπιτολαῖος καὶ
ἰδιοφελὴς, πιθανῶς ἐκ τῶν τῆς λεγομένης νέας γενε-
ᾶς, φίλος τῶν παγωτῶν καὶ τῆς πόλιας τοῦ Παλα-
τίου, ὡς εἶπομεν ἀστενεύόμενοι διὰ τῆς ἀξιοτίμου Ἀ-
μαλθείας, θέλοντες νὰ δόσωμεν μικρὰν διδασκαλίαν,
πατρικὴν καὶ ἀδελφικὴν εἰς τοὺς Ζητωζήτας πάντας,
οἵτινες ἐξ ἀγνοίας μᾶλλον ἢ ἐθελοκακίας βλάπτουσι με-
γάλως τὴν πατρίδα καὶ τὸν ἡγεμόνα, φθειρόντες καὶ
τὴν ὑπόληψιν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου διὰ τῶν γελοί-
ων τούτων ὑπερβολῶν.

Δὲν καταλαμβάνομεν πῶς τὰ ὀλίγα καὶ σπάνια
λόγια ἡμῶν τῶν προσκαιρῶς ἀποδημούντων Ἀθηναί-
ων, ἐχόντων ὁμολογουμένως μέγα καὶ ἰσόβιον δικαί-
ωμα τοῦ λέγειν τὰ δίκαια καὶ συμφέροντα τῆς κοινῆς
Πατρίδος, ἐπέπραξαν τοσοῦτον, ὅχι τοὺς ἐνδημοῦντας
Ἀθηναίους πάντας, πρὸς οὓς ἀπετάθη ὁ λόγος ἡμῶν
διὰ γενικῶν ἐκφράσεων, ἀλλὰ τοὺς αὐλικούς Ζητω-
ζήτας μόνους, καὶ τοσοῦτον, τὸ περιεργότερον, ὥστε
νὰ χάσωσι πάλιν τὸν νοῦν καὶ νὰ λησμονήσωσιν ὅ-
πως ἑαυτούς τε καὶ ἡμᾶς. Τόσον ὀλίγον νοῦν ἔχουσιν
ἄραγε οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, ὥστε νὰ τὸν χάνωσι πολλα-
κὶς διὰ μικρὰς αἰτίας, ἐν αἷς λογιστέον καὶ τὰς τι-
μὰς καὶ εὐνοίας τοῦ Παυαρισμοῦ; Ἄντι νὰ δυσαρεστη-
θῶσι καθ' ἡμῶν ὅπως ὅποτε οἱ ἀθῶοι καὶ φιλήσυχοι
τῶν Ἀθηναίων εἰς ὅσα εἶπομεν περὶ Ἀθηνῶν διὰ τῆς
Ἀμαλθείας, ἔστω καὶ πρὸς ἀγαθὸν σκοπὸν, παρατυ-
νοῦνται ὡς μαινόμενοι ἀληθῶς ὀλίγοι Ζητωζῆται, ὑ-
πομίσθιοι τοῦ Παυαρισμοῦ, ὅχι τόσον ἴσως ἐκ μίσους
πρὸς ἡμᾶς ἢ πρὸς χάριν τοῦ Μονάχου, ὅσον διότι ἐ-
πευχῆθημεν ἀνάκτησιν νοῦς εἰς τοὺς Ζητωζήτας, ὅσοι
ἐκῆρυξαν ῥητῶς καὶ δημοσίως, ὅτι ἔγρασαν τὸν νοῦν,

φρονούντες, ότι δὲν πειράζονται, ἀλλὰ ἐξ ἐναντίας ἐυ-
γνωμονοῦσι πρὸς τὰς φιλικὰς ταύτας εὐχάς, ἐὰν ἔχω-
σιν ὀλίγον νοῦν καὶ ὀλίγην φιλοδικαιοσύνην. Φαίνεται
ὁμοίως, ὅτι οὐδεὶς Ζητωζήτης ἀγαπᾷ νὰ νομίζεται, ἔ-
τι πραγματικῶς ἔχουσι τὸν νοῦν, καὶ ἂν λέγη τοῦτο
γάρῃν καλακείας. *Personne n'est content de sa
fortune, ni mecontent de son esprit.* Πᾶς ἄν-
θρωπος, καὶ μάλιστα ὁ πανουργὸς καὶ ἰδιοφελὴς, ὅτε
περὶ γὰρ τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ νοῦν, διότι δὲν εὐρέθη
Νοῦμετρον, ὥστε νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ μέτρου κἂν τού-
του τὴν ὀλιγόνοιαν καὶ ἀπορίφη αὐτὴν, προτιμῶν
τὴν πολυνοίαν, ὅπως προτιμᾷ τὰ 400 ὑπὲρ τὰ 35
ἀργύρια καὶ τὰς 100 ὑπὲρ τὰς 7 λίτρας τοῦ ἀνα-
σμίου.

Προχθὲς μόνον ἐμαθαμεν, ἂν δὲν μᾶς ἠπάτησαν,
ὅτι τὴν ἐφημερίδα Σφαῖραν τῶν Ἀθηνῶν συντάσσει ὁ
παλαιὸς ἡμῶν γνώριμος κύριος Ἀξελὸς, ἀξιοματικὸς
ἀγωνιστῆς, ἀξιόλογος ἀνὴρ διὰ πολλὰ προτερήματα,
ἐν οἷς καὶ πλείονα κῶν, τὸν ὅποιον δὲν νοοῦμεν διατί
χάνει τὴν τὴν εὐκόλως. Διότι ἐγγράσει; Διότι πα-
ρήτησε τὴν φιλόμορον δικηγορίαν; Διότι ἐγίνε Βου-
λευτῆς καὶ ὑπάλληλος; Ἄς μᾶς συγγορήσῃ ὁ κύριος
Ἀξελὸς νὰ σημειώσωμεν ἐδῶ ἐν παρόδῳ, ὅτι καὶ τ'
ὄνομα Σφαῖρα εἶναι παράλογον, καθὼς εἶναι παράλο-
γοι καὶ πολλαὶ τῆς Σφαίρας ταύτης ἰδέαι. Σφαῖραν
κατασκευάζουσι προχειρῶς καὶ οἱ νιπτόμενοί διὰ σα-
πανίου, φουσῶντες, καὶ παίζοντες. Σφαῖρα ἔστι κύκλος
στραφόμενος περὶ τὴν διάμετρον, ὡς λέγουσιν οἱ μα-
θηματικῶν. Ἄν ὁ κύριος Ἀξελὸς νῆ σφαῖραν τῆς Γῆς,
ὄνομα μᾶς τῶν Ἀγγλικῶν καὶ ἄλλης τῶν Γαλλικῶν
ἐφημερίδων, ὡς πραγματευόμενος τὰ περὶ τῆς ὑδρο-
γείου σφαίρας καὶ ὄχι τὰ περὶ τοῦ Παναρισμοῦ καὶ
τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὥσπερ νὰ ὀνομάσῃ τὴν ἐφημερίδα
τοῦ Γαίνην σφαῖραν πρὸς διακρίσιν. Οἱ νοῦν ἔχοντες
δὲν μιμοῦνται οὐδὲ πραγματεύονται ὅσα δὲν κατανο-
οῦσιν ἐξ οἰκείας δυνάμεως.

Τινὲς τῶν Ἀθηναίων Ζητωζήτων, ὡς φαίνεται, ἢ νο-
μίζουσιν ἐν τῇ αὐτῶν ἀνοίᾳ, ἢ φέρονται ὡς νομίζοντες ἐν
τῇ αὐτῶν κακονοίᾳ, ὅτι ἡμεῖς; θέλομεν πάντως τὴν ἀπο-
πομπὴν τοῦ Ὄθωνος ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ πράγματα
καὶ ἔτι, ἂν τοῦτο δὲν ἐγίνετο ἕως τῶρα, τὸ κατόρθωμα
χρεωστεῖται εἰς τὸν νοῦν, τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ἐμπειρίαν
αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, πεφουσιωμένων διὰ τοῦτο ἐν κου-
φότητι γελοία, μικροπρεπεῖ καὶ κακοῦθι, καὶ περιφρο-
νούντων ἡμᾶς τοὺς ἀπόντας Ἀθηναίους ὡς ταπεινοὺς,
ἀτυχεῖς, πλάνητας, εὐτυχοῦντες δῆθεν αὐτοὶ καθὼς ἄν-
δρες σοφοί, προσητητοί, κατορθωτικοί περὶ τὴν ἰδιοφέ-
λειαν. Ὁ τρόπος οὗτος μόνος τῶν Ζητωζήτων, δεικνύει
ἀποχωρῶντως πόσον νοῦν καὶ ὁποιανὴν καρδίαν ἔχουσιν οἱ
εὐφυεῖς οὗτοι ἄνθρωποι καὶ ὁποιᾶς σχέσεις πιθανῶς δια-
τηροῦσι πρὸς τὸν Παναρισμὸν μωρὸν μωρὸν ἀπατών-
τες καὶ ἀπατόμενοι. Εἰπέ δεκάκις ψεῦμα τι, κύριε Ζη-
τωζήτα, ἐὰν μάλιστα ἔχῃς ὀλίγον τὸν νοῦν, καὶ
θέλεις καταστήσει πιθανῶς νὰ πιστεύσῃς αὐτὸ ἐξημισεί-
ας σὺ αὐτὸς, μὴ νοῦν, ὅτι οἱ ἀκούοντες καὶ σιωπῶντες σ'
ἐλεεινολογοῦσιν. Οἱ Ζητωζήται ψευδολογοῦσι πρὸς τὸν
Παναρισμὸν ὑπεραγαπῶντα τὰ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτην
διὰ σχέδιον ἀποκρυφόν, γνωστότατον, μωρὸν καὶ ἀκα-

τόθωτον. Ὁμοίως τὸν ὁμοίον ἀγαπᾷ, καὶ κατὰ τὸν αὐ-
θέντην τὰ κοπέλιζ. Οἱ πρῶσταμένοι συνήθως ἐκλέγου-
σιν ὡς φίλους καὶ συμπράκτορας τοὺς ἀναγκαίους ἢ τοὺς
περιττοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἰδίας ἐκῆτων
ἀξίας καὶ κατὰ τὸν σκοπὸν.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ ὑποφαινόμενος καὶ ὑπηρετῶν καὶ
μὴ ὑπηρετῶν τὴν Κυβέρνησιν τῶν Ἀθηνῶν φρονεῖ πρὸ
πολλοῦ εὐσυνειδήτως καὶ ἀπαθέστατα καὶ ὠριμώτατα
σκεπτόμενος καὶ μὴ παρελείπων μηδὲ παρεργόμενος
καμμίαν ἰδέαν καὶ φράσιν τῶν Παναρικῶν, ἔτι σιμα
φέρει οὐ μόνον εἰς τὴν καλὴν διαίτησιν καὶ τὴν τῶ-
γην καὶ εὐδυσίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὑ-
γίαν καὶ τὴν μακροβιότητα καὶ τὴν εὐκλειαν αὐτοῦ
τοῦ Ὄθωνος, ἢ νὰ ἦναι ὁ νέος αὐτὸς ἀληθῶς ὠφέλι-
μος πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἐναγκαλιζόμενος εἰλικρινῶς,
ἀκεραίως, πιστῶς πᾶσαν ἐθνικὴν ἡμῶν εὐχὴν, ἰδέαν,
ἐλπίδα, ἢ ἂν τοῦτο δὲν δύναται ἢ δὲν θέλει νὰ πρά-
ξῃ δι' ἁποινδῆποτε λόγον, νὰ παραιτηθῇ. Ἐν γινώ-
μην ταύτην ὁ ὑποφαινόμενος ἐξέφρακεν εἰς πολλοὺς
ἐν Ἀθήναις οὐ μόνον ἀντιπολιτευομένους, ἀλλὰ καὶ
αὐλικούς καὶ κόλακας τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ νέου. Τοῦ-
το εἶναι ἀπλῶς φρόνημα καὶ γενναῖα φρονήματος δῆ-
λωσις, ὄχι βέβαια δι' οὐδεμίαν ἰδιωτικὴν, χοιρικὴν
ὠφέλειαν, ὁποιανὴν θηρεύουσι πάντοτε οἱ Ζητωζήται,
ἀλλὰ διὰ κοινὴν σωτηρίαν, εὐταξίαν, πρόσδον καὶ εὐ-
τυχίαν ἐντῶ μέλλοντι. Ἄν καὶ καταδικάσαμεν πολ-
λάκις ἀναφανδόν, ἀκεραίως ἐνώπιον αὐτῶν τῶν αὐ-
λικῶν τὰς σκέψεις καὶ πράξεις τοῦ Παναρισμοῦ, ὡς
ἀπόρροιαν ζενικῆς τινος καὶ μὴ ἑλληνικοῦ σχεδίου καὶ
συστήματος ἀποκρυφῶ, ἐφαρμαζομένου κατ' ὀλίγον
ὑπόπλως διὰ παρελθόντων καὶ παρανόμων τρόπων, ἀ-
πέχουμε ὁμοίως τῶν κριτῶν κατὰ τοῦ Παναρισμοῦ
σκευωριῶν, (ἐὰν γίνωνται τοιαῦτα, ὡς παραπονοῦν-
ται οἱ αὐλικοί), καθὼς καὶ τῶν ἐμφυλίων ἀγώνων,
ὡς πασιγνωστον, ὄχι ὡς ἐπιθυμοῦντες ποτὲ τὴν εὐ-
νοίαν τοῦ Παναρισμοῦ, πολλοὺ γὰρ καὶ δεῖ, ἀλλὰ ὡς
φρονούντες ἐκ τῆς οἰκείας πείρας, ὅτι δὲν σφάλλει μόν-
ος αὐτὸς τὰ πάντα, καὶ τοὶ σφάλλων κατὰ πρῶτον
καὶ μέγιστον λόγον, ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς, πρὸ δὲ πάν-
των οἱ ὀλιγαρχικότεροι καὶ ἀπουδαρχικότεροι τῶν
Ζητωζήτων.

Δὲν εἶναι παράδοξον, ἂν οἱ Ζητωζήται ὑπάρχωσι
τόσον ἀλόγιστοι καὶ τόσον ψευδολόγοι, ὥστε νὰ ὑπο-
θέτωσιν ἢ νὰ κηρύττωσι κατὰ νοῦν φαστριαστικῶν, ὅ-
τι καὶ ὁ ὑποφαινόμενος δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τί-
ποτε πλέον παρ' ὅσον ἐπραξε δῆθεν διὰ τὴν παύ-
σιν τοῦ Παναρισμοῦ, θηρεύοντες οἱ ἄφρονες διὰ παν-
τὸς μέτρον καὶ λόγου τὴν εὐνοίαν αὐτοῦ πρὸς ἀτιμί-
αν καὶ ἑαυτῶν καὶ τῆς πατρίδος. Ὁ κότμος δὲν ἀ-
γνοεῖ, ὅτι καὶ ὁ ὑποφαινόμενος εἶναι παλαιὸς ἀξίω-
ματικὸς, καὶ δύναται, χάριτι θεῆς, πολλὰ καὶ κα-
λὰ νὰ σχεδιάσῃ πάντοτε καὶ νὰ ἐνεργήσῃ, ὅσα οἱ Ζη-
τωζήται οὔτε νοοῦσιν οὔτε φαντάζονται, δυνάμενος ἔ-
τι, ἂν ἤθελε, νὰ γράψῃ καὶ αὐτὸς πολλὰ εὐάρεστα
εἴτε εἰς τοὺς Ἀθηναίους, εἴτε εἰς τὸν Παναρισμὸν, ὡς
οἱ Ζητωζήται, καὶ περιπλέον, ὅτι δὲν ἐγγράσει τόσον
οὔτε τὸ σῶμα οὔτε ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, ὅ-
στε, χάρις τυχεύσης, ἐὰν ἤθελε, νὰ πολεμήσῃ καὶ

διὰ χειρὸς τὸν Παναρισμὸν. Διὰ λόγους ὁμοίως τοὺς ὁ-
ποίους οὐδεὶς ἄνθρωπος νοήμων καὶ σωφρονῶν δὲν κα-
ταδικάζει, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ὑπερεπαίνει, προετίμησεν
ὁ ὑποφαινόμενος νὰ περιδεῖ ἔξω τοῦ δυστυχοῦς Βασι-
λεῖου τῆς Ἑλλάδος, ὑπηρετῶν πανταχοῦ καὶ πολλα-
χῶς καὶ πάντοτε τὸ ἔθνος, ἂν ὄχι τὴν ἐλεεινὴν τῶν
Ἀθηνῶν ἐξουσίαν, ὅπως ἐννοεῖ αὐτὸς τὰς λέξεις ἔ-
θνος, πατρίδα, κοινὸν συμφέρον. Μόνον οἱ Ζητωζή-
ται Ἀθηναῖοι καὶ ὁ Παναρισμὸς δύνανται νὰ γινώσκωσι καὶ νὰ
προσβάλλωσι τὴν αὐταπάτησιν ταύτην, διότι δὲν εἶ-
ναι ἱκανοὶ οὔτε νὰ συλλάβωσιν οὔτε νὰ ἐνεργήσωσι
ποτὲ φρόνημα πολιτικόν, προσέχοντες ὅλως καὶ μό-
νον, ὡς φαίνεται, εἰς τὴν ἰδιοφελειαν ἢ τὸν φατρι-
σμὸν καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν ἐκ τῶν ἰδίων κρίνοντες
τὰ τῶν ἄλλων. Εἰς ὅ,τι καὶ ὅπως πράττει περὶ τῶν
κοινῶν ὁ ὑποφαινόμενος δὲν ζητεῖ οὔτε προσμένει
καμμίαν ἀμοιβὴν ἢ τιμὴν παρά τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπι-
πολιζόντων τυφλῶν καὶ κωφῶν, ἀδιαφορῶν ὅλως ἐκ-
τιμῶν ἐτῶν καὶ περὶ τῶν κρίσεων οἰωνοῦντες, ὅσας
ἐπιφέρουσιν οἱ Ζητωζήται Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν φρονη-
μάτων καὶ τῶν πράξεων αὐτοῦ, καὶ εὐχόμενος μόν-
ον νὰ ἔχη πάντοτε τὸ ἔθνος πολλοὺς καὶ μὴ ἀπαυ-
δῶντας τοὺς ὑπηρετοῦντας τὰ κοινὰ τόσον καὶ ὅπως
πράττει αὐτὸς διὰ παντός.

Ἀλλὰ καὶ οἱ Ζητωζήται αὐτοὶ λέγουσιν ἐνίοτε, ὅ-
τι δὲν ἀποβλέπουσιν ὅλως καὶ μόνον εἰς τὴν ἰδιω-
φελειαν, ὡς καταγοροῦνται ὑπὸ τῶν ἀντιπολιτευομέ-
νων, ἀλλ' ὅτι φρονοῦσιν ἀναγκαίαν τὴν ὑπακοὴν καὶ
συνδρομὴν αὐτῶν εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν βα-
σιλείαν τοῦ Ὄθωνος, καθ' ὃν χρόνον μάλιστα κῆρι
μεταβολῆς ἢ Εὐρώπῃ. Ἡμεῖς ἔχομεν περὶ πάντος ἐ-
κίστου Ἀθηναίου καὶ τοῦ ἔθνους γενικῶς πολὺ πε-
ρισσότερον ὑπόληψιν, παρ' ὅτιν ἔχουσιν, ὡς φαίνεται,
οἱ Ζητωζήται περὶ ἑαυτῶν καὶ τῶν ἄλλων ὁμογε-
νῶν, κρίνοντες, ὡς προείπομεν, ἐκ τῶν ἰδίων τὰ τῶν
ἄλλων πράγματα. Ἡμεῖς, πιστεύομεν, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ
διὰ τῆς ζωηζήτησε ὁρμῶντες τυφλῶς εἰς τὴν εὐ-
νοίαν, τὰς δωρεὰς καὶ τὰς τιμὰς τοῦ Παναρισμοῦ,
εἴτε ἀπὸ ἀνάγκης οἰκειακάς, εἴτε ἀπὸ ἀκαιροῦ καὶ ἀ-
περίσκεπτον κενοδοξίαν, εἴτε ἀπὸ ἀγαλνίωτον φιλαρ-
χίαν καὶ αἰγροκέρδειαν, σώζουσι πάντοτε εἰς τὰ βῆ-
θη τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας ὀλίγην κρίσιν καὶ αἰ-
σθησιν περὶ τοῦ κοινῶ καλοῦ καὶ ὅτι οὔτε ἦσαν πο-
τὲ οὔτε γίνονται φίλοι πιστοὶ καὶ παντοῖνοί τοῦ
Παναρισμοῦ. Δὲν εἶναι χρεῖα λοιπὸν, οὔτε τὴν εὐκολί-
αν καὶ τὴν θέλησιν ἔχομεν ν' ἀνασκευάσωμεν ἐνταῦ-
θα διὰ πολλῶν τὰ μωρὰ καὶ σαθρὰ τοῦ Παναρισμοῦ
ἐπιχειρήματα κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὰ ὅποια ψι-
τακίζουσι τινὲς Ζητωζήται πρὸς δικαιολογίαν τῆς ἀ-
παισίας αὐτῶν διαγωγῆς ὡς ἀποκοσμάκριτα ὄντα.

Λέγετε, κύριοι Παναροὶ καὶ Ζητωζήται, ὅτι θέλει
ταραχθῆ ὁ κόσμος, καὶ διὰ τοῦτο συμφέρε νὰ δια-
τηρήτῃ ἐν Ἀθήναις τὸ Παναρικὸν σχέδιον καὶ σύστη-
μα, τὸ μὴ παραδεχόμενον τὴν ἀληθῶς Ἑλληνικὴν
καὶ Ὀρθόδοξον μοναρχίαν. Ἄλλως ἐννοεῖτε, ὅτι συμ-
φέρει νὰ ἦναι καὶ τὰ ἔσω τεταραγμένα καὶ κλονι-
ζόμενα, ὡς καὶ τὰ ἔξω, ἀγαπῶντες ἀποτέλεσμα ἐ-
κάντιον τῆς ἐθνικῆς προθέσεως. Ἀποδείξατε λοιπὸν

προγευμένως ποίαν ὠφέλειαν καὶ ὄχι φθορὰν δύνα-
ται νὰ ἔχη ὁ τεταραγμένος καὶ πάσχων καὶ ἀσθενὴς
οἶκος ἐκ τῶν ξένων ταραχῶν; Εἴχετε κἂν δικαιο-
λογία τινὰ τοῦ συλλογισμοῦ καὶ τῆς διαγωγῆς σας,
ἐὰν τῶρα κατὰ πρῶτον ἤρχετο νὰ διοικήσῃ τὰς Ἀ-
θήνας ὁ Παναρισμὸς, ἂν καὶ πρὸ πολλοῦ ὑπάρχει
γνωστὸν εἰς τὰ ἔθνη, τί ἐστὶ Παναρισμὸς, Παπισμὸς
καὶ ξενοκρατεία. Λέγετε λοιπὸν, (ὄχι οἱ Παναροὶ, ἐ-
πειδὴ αὐτοὶ οἶδασιν τί ποιοῦσι, ἀλλὰ οἱ Ζητωζήται,
οἱ ὅποιοι οὐκ οἶδασιν τί ποιοῦσι), τί ποιητέον; Τὸ
ποιητέον, κύριοι, εἶναι νὰ μὴ λέγετε μηδὲ νὰ κά-
μνετε ἀλλ' ἀντ' ἄλλων οὔτε σεῖς οὔτε οἱ ἀντιπολιτευο-
μενοί. Ὁμονοῦντες ὅσον τὸ δυνατόν μετὰ τῶν ὁμο-
γενῶν καὶ τῶν συμπολιτῶν σας ἐπὶ τῶν βίσεων τοῦ
δικαίου καὶ τοῦ πρέποντος καὶ τῶν νόμων, λέγετε
πρὸς τοὺς ξένους πάντας ὁμοφώνως καὶ πειθηνίως,
ὅτι ἐν Ἀθήναις θελετε μοναρχίαν ἀληθῶς ἐθνικὴν καὶ
ὀρθόδοξον, ἐπειδὴ τοῦτο μόνον εἶναι πάτριον, φυσι-
κόν, καταρτητὸν, κοινὸν συμφέρον καὶ ἡμῶν καὶ τοῦ
ἄλλου κόσμου.

Ἄλλ' ἐὰν ἀντὶ τούτου ἐξακολουθήτε νὰ λέγετε εἰς
τὸν Παναρισμὸν· Σὺ δὲν πταίεις τίποτε, εἶσαι ἀνέν-
θνος καὶ ἀναγκαῖος καὶ διὰ τοῦτο σὲ χειροκρο-
τοῦμεν καὶ σὲ ὑμνοῦμεν, πταίονσι δὲ κατὰ πάντα οἱ
ἐναντίοι σου ἢ οἱ φίλοι σου Ἀθηναῖοι, τοῦτο ἀ-
κριβῶς θελεῖ ἐν Ἀθήναις ὁ Παναρισμὸς, μὴ νοῦν, ἢ
μὴ φοβούμενος, ὅτι μετὰ τῆς δημοσίας ἀταξίας, συγχύ-
σεως καὶ φθορᾶς, κλονίζεται καὶ αὐτὸς καὶ συγκα-
ταπίπτει ἀφεύκτως. Ἡ ἀληθινὴ ἄρα καὶ ὀριστικὴ δι-
όρθωσις τῶν Ἀθηναϊκῶν πραγμάτων εἶναι ἢ ἐξελλη-
τισμὸς ἀληθῆς, εἰλικρινὴς τοῦ Παναρισμοῦ καὶ ἐπο-
μένως παραδοχὴ ἀκεραία τῶν ἐθνικῶν ἰδεῶν, εὐχῶν,
ἐλπίδων περὶ εὐταξίας καὶ εὐνομίας τοῦ νέου κρά-
τους διὰ τῶν χρησιμωτέρων αὐτοῦ στοιχείων, ἢ πα-
ραίτησις. Καὶ ἐπειδὴ τὸ πρῶτον δὲν ἐλπίζεται πλέ-
ον διὰ πολλοὺς προφανεῖς, παρὰ πάντων ὁμολογουμέ-
νους λόγους, ἀντιπολιτευομένων τε καὶ συμπολιτευομέ-
νων, μένει τὸ δευτέρον ἢ παραίτησις.

I. F. A.

ΠΟΡΟΣ.

Πρὸς νότον τῆς Καισαρείας ἐν Λυκαονίᾳ καὶ κα-
τὰ τὴν παρῶριαν τοῦ Ταύρου, τοῦ ὀρίζοντος τὴν Λυ-
καονίαν ἀπὸ τῆς Κιλικίας, ὑπάρχει πολίχνη ἀξιόλο-
γος χριστιανικὴ λεγομένη Πόρος, ὁθωμανιστῆ δὲ
Μητῶρ, ἀπέχουσα πολὺ ὀλίγον ἀπὸ τὰ Τύανα (Κίτ-
χισσάρ), πατρίδα τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ ἐπονομαζο-
μένου Τυανέως καὶ ἄλλων ἐνδόξων ἀνδρῶν τὸ πά-
λαι, νῦν δὲ θέσιν ἔρημον. Ἡ κοινότης αὐτῆ περιέ-
χει ὡς 400 οἰκογενεῖας χριστιανῶν ὀρθοδόξων, σω-
ζόντων διεφθαρμένην τὴν γλῶσσαν. Ἐσχάτως οἱ εὐ-
πατρίδα τῶν Ποριανῶν συνέστησαν ἐν Πόρῳ καλοὺς
διδασκάλους καὶ παιδευτήρια, τὰ ὅποια ἴσως δὲν ἔ-
χουσιν εἰσέτι οἱ ὁμώνυμοι Ποριῶται τοῦ Αἰγαίου,
καὶ τοὶ ὄντες πλείοτεροι, πλουσιώτεροι καὶ ἐμπειρότε-
ροι τοῦ ἄλλου κόσμου. Καὶ οἱ μὲν Ποριῶται τάξει

δεύουσιν εἰς Ἀθήνας, οἱ δὲ Ποριανοὶ εἰς τὸ Βυζάντιον.
I. Γ. Δ.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΑ.

Ὁφείλομεν ἐπαίνους καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὴν κοινὴν ἡμῶν μητέρα καὶ τροφὴν, τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ὅτι πρὸς ταῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς φροντίζει ἐπιμελῶς καὶ περὶ τῆς δεύσεως τῶν κορασιῶν τοῦ Γένους εὐσεβοῦς καὶ χρηστῆς μαθήσεως καὶ παιδαγωγίας, ἀνευ τῆς ὁποίας οὐδεμία κοινότης ἀκμάζει καὶ εὐτυχεῖ, οὔτε μένει ἡσυχος καὶ ἀπρόσβλητος ἀπὸ τὰς ἐπιβουλὰς καὶ τὰς ποικίλας μηχανὰς τῶν ἑτεροδόξων. Διὰ ταῦτα μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ ἀπονέομεν τὴν δικαίαν τιμὴν πρὸς τε τὸν νῦν εὐκλεῶς πατριαρχεῦντα κύριον Ἀνθίμον καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Ἱερὰν Σύνοδον δι' ὅσην καταβάλλουσι προσοχὴν καὶ μέριμναν ἐπὶ τῆς σπουδαιότητος ταύτης ὑποθέσεως, δηλαδή τῆς καταλλήλου καὶ ἀρίστης ἐκπαίδευσως τῶν ἡμετέρων γυναικῶν, μὴ ἀμελουμένης ἅμα τῆς παιδείας τῶν ἀνδρῶν.

Εἶδομεν ἄσμενοι σήμερον βιβλιάριον τι ἐπιγραφόμενον. Διοργανισμὸς τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν ἀπάσαις ταῖς τῷ Οἴκου μενικῷ θρόνῳ ὑποκειμέναις ἐπαρχίαις συνεστημένων, ἢ συστηθησομένων Ἑλληνικῶν παρθεναγωγείων, οὐ προηγεῖται ἡ περὶ τῆς ἐγκρίσεως αὐτοῦ ἐκδοθεῖσα παρὰ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ ἐγκύκλιος ἐπιστολὴ, ἀφορρῶσα τὴν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ συλλεγεῖσκαν ὑπὸ Δ. Ν. Φωτίλα, Ἐγκυκλοπαιδείαν τῶν κορασιῶν, ἐκδιδομένην εἰς εἰκοσιτομίδια ἀδεία καὶ ἐγκρίσει τῆς αὐτῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου. 1851. Διελθόντες δὲ αὐτὸ εὖρομεν καὶ κρίνομεν προχειρῶς καὶ αὐτοσχεδίως τὰ ἐν αὐτῷ κατάλληλα καὶ εὐστοχα σχεδὸν πάντα πρὸς τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἐγένοντο, καὶ διὰ τοῦτο σπεύδομεν ὁμοίως ν' ἀποδώσωμεν τὸν ἀνήκοντα ἔπαινον καὶ πρὸς τὸν κύριον Φωτίλαν, συντάκτην τοῦ ὀργανισμοῦ, καὶ τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τῶν κορασιῶν, συνιστῶντες ἀμφοτέρω εἰς τὴν παραδοχὴν καὶ χρῆσιν τῶν κορασιακῶν σχολείων κατὰ τὸ μέτρον τῆς χρείας καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν ὠφελείας.

Ἄλλ' οὔτε τὸ πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν βαθύτατον σεβασμὸν ἡμῶν, οὔτε ἡ πρὸς τὸν ζῆλον καὶ τὴν φιλογένειαν τοῦ συγγραφέως ὑπόληψις δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ σημειώσωμεν χάριν τοῦ τελειοτέρου, ὅτι εὐκταῖον, ἔαν καὶ τὸ ὕψος τῆς συγγραφῆς ἦτον ἑλληνικώτερον ἢ πωσοῦν καὶ γλαφυρό-

τερον, ἵνα θεωρῆται καὶ ὠφελῆ ὡς τυπικότερον; (ἐπειδὴ μία ἡ γλῶσσα καὶ οὐχὶ δύο, παλαιὰ καὶ νεώτερα, ἀλλὰ μία παραλλάσσουσα ἐκπαλεῖ κατὰ καιροὺς καὶ ἐκ καιρικῶν περιστάσεων παρερχομένων, ὡς παρετήρησον ὀρθῶς καὶ μεγάλοι τῶν νεωτάτων φιλολόγων τῆς Ἑσπερίας περὶ τῆς ἡμετέρας γλώσσης) καὶ ἀναγκαῖον προσέτι, ἔαν ἔλειπεν ὅπως ἀπὸ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κορασιῶν τοῦ ἔθνους ἡ μάθησις τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, πάντῃ περιττὴ καὶ ἀχρηστος, γινομένη καὶ ἀρχὴ καὶ ἀφορμὴ πολλῆς διαφθορᾶς καὶ ἀσθεσίας καὶ ἐπικινδύνων σχέσεων πρὸς τε τὴν θρησκείαν καὶ πρὸ τὴν μάθησιν τοῦ Γένους, καὶ ἐπομένως αἰτία ἐν μέρει μεγάλης καὶ θλιβερᾶς ἀποτυχίας τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν ἐκπαιδεύεται τὸ γυναικεῖον φύλλον. Ἡμεῖς νομίζομεν, ὅτι ἡ γαλλικομανία τῶν γυναικῶν τοῦ Βυζαντίου καὶ τῶν Ἀθηναίων καὶ εἴπου ἀλλαγῆς ἐξηπλώθη ἐξ ἀπομιμήσεως ἀλόγου τῶν παλαιῶν Βυζαντιῶν ἐπατριδιστῶν, αἵτινες σπουδάζουσαι πρῶτον περὶ τὰ Ἑλληνικὰ καὶ ἄλλας πολλὰς γνώσεις ἠδύναντο εὐλόγως καὶ ἀκινδύνως νὰ θηρεύωσι καὶ μίαν εὐρωπαϊκὴν γλῶσσαν, τὴν κοινοτέραν. Ἀλλὰ σήμερον τὸ ἔθνος θεραπεύεται κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὴν νοσηρὰν ταύτην ὀρεξιν. Σημειωτέον ὁμῶς, ὅτι ἡμεῖς δὲν ἀπαγορεύομεν πάντως τὰ γαλλικὰ, ἀλλὰ λέγομεν ὅτι, ἀρκεῖ νὰ γίνεταί ἡ πᾶσα διδασκαλία τῶν ἡμετέρων γυναικῶν ἐν τῇ ἐθνικῇ ἡμῶν γλώσσῃ καὶ καλῶς διορθωμένη, καὶ οὕτως ὥστε νὰ γίνωνται ἀγαθαὶ οἰκοδέσποιαι, μητέρες καὶ σύζυγοι τῶν ἡμετέρων ἀνδρῶν. Τοῦτο ἔστω παρ' ἡμῖν τακτικὸν καὶ κανονικόν, ἵνα ἔχωμεν, ὡς προτίπομεν ὀφελος καὶ οὐχὶ βλάβην ἐκ τῆς μαθήσεως τῶν κορασιῶν. Ἐξωτερικῶς δὲ δύνανται τὰ κοράσια τῶν πλουσιῶν τῶν ἐχόντων καὶ σχέσεις ἀναγκαίας καὶ μεγάλας, πολιτικὰς ἢ ἄλλας, μετὰ τῶν ἀλλογενῶν καὶ ἑτεροδόξων νὰ μανθάνωσιν ὁποῖαν δὴποτε ξένην γλῶσσαν θέλωσιν ἰδιδεῖν ὡς κατ' οἶκον, καὶ ἐξω τῶν ἡμετέρων παρθεναγωγείων.

I. Γ. Δ.

Ἀντίοχος ὁ Τρίτος ἔγραψε ταῖς πόλεσιν, ἂν τι γράψῃ παρὰ τοὺς νόμους κελεύων γενέσθαι, μὴ προσέχειν ὡς ἡγνοηκῶτι.

Τῶν δὲ τὴν θυγατέρα μνωμένων αὐτοῦ, τὸν ἐπιεικῆ τοῦ πλουσίου προτιμήσας (ὁ Θεμιστοκλῆς), ἄνδρα, ἐφηζήτειν χρημάτων δεόμενον μᾶλλον, ἢ χρήματα ἀνδρός.

Χωρὶν δὲ πωλῶν (ὁ αὐτός), ἐκέλευσε κηρύττειν, ὅτι καὶ γείτονα, χρηστὸν ἔχει.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΣΥΗΣ. (EUCENE SUE.)

Ἐρχόμεθα σήμερον νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστὰς μας ὀλίγας τινὰς πληροφορίας, περὶ τοῦ

μεγάλου τούτου, σοφοῦ καὶ πολιτικοῦ ἀνδρός, καὶ ἐγγείνῃ περὶ τοῦ ἐπισημοτέρου Μυθιστοριογράφου τοῦ κείνου μας, τοῦ Γάλλου *Küster* Σύη.

Ἄνθρωπος τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν τὴν ηλικίαν, ὑπηρετήσας πολλὰ ἔτη τὸ στρατιωτικόν, καὶ ἰδίως τὸ ναυτικόν, εἰς τὸ ὅποιον ἐδείκνυεν πείραν ὄχι εὐκαταφρόνιτον, ἐφαίνετο, ὅτι δὲν ἦτο προωρισμένος δι' αὐτὰ, ἀλλ' ἀρούμενος ἰδέας μεγάλας καὶ ὑψηλὰς ὡς ἐκ τῶν περιηγήσεών του, ἐμελλε ν' ἀναλάβῃ μίαν ἡμέραν ὡς φαινὸς ἀστὴρ, προσθέτων νέαν δόξαν καὶ εἰς τὸ ὄνομά του, καὶ εἰς τὸν φιλολογικὸν τῆς Γαλλίας κόσμον, ὅπερ καὶ ἐγένετο διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὰ πρῶτὰ του μυθεύματα ὁ Εὐγενίος Σύης φαίνεται ὅλος στρατιωτικὸς περιγράφων τὴν τέρψιν καὶ ἡδονὴν τῶν περιηγήσεων καὶ τῆς θαλάσσης, τῶν ναυτῶν τὰ κοπιώδη κατορθώματα, κτλ. Ἐνὶ λόγῳ φαίνεται ἄνθρωπος μὴ κατοικῶν πόλεις, ἀλλ' ὅτι ἐβρίθθη ἐκ τῶν περιπετειῶν τῆς τύχης ἵνα περιέρχεται τοὺς ἀχανεῖς ὠκεανούς, καὶ ν' ἀνακαλύπτῃ ἰδέας ναυτικὰς καὶ ἐπισημοτάτας, στολιζῶν τὸ πνεῦμα του μὲ γνώσεις πάντοτε νεωτέρας εἰς τὸ ναυτικόν δὲ εἶχε περισσοτέρους βαθμούς παρὰ εἰς τὸ τῆς ξηρᾶς στρατιωτικόν. Ἀλλὰ, μ' ὅλα ταῦτα, μήπως καὶ δι' αὐτὸ ἦτο προωρισμένος; ὄχι, παρὰ διὰ τὰς Μούσας τὸ γλυκύτερον τοῦ κόσμου ἐντρυφήμα.

Πνεῦμα τοσοῦτον ἤσυχον, γαληνιαῖον, ὑπομονητικόν, καὶ περιέργον εἰς τὸ νὰ ἐξετάξῃ ἐντελῶς τὰ τοῦ κόσμου, σπανίως ἐφάνη διὰ τοῦτο αἱ συγγραφαὶ τοῦ Σύη, δὲν περιέχουν μόνον τὸ τερπνὸν καὶ διασκεδαστικὸν τῶν μυθευμάτων, ἀλλὰ διδάσκουν καὶ τὸ ἠθικόν, ζωγραφίζουσι τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς μὲ ποικίλῳ χρωματῶν, ἐντέχνως ἐξελέγχουσι τὴν κακίαν, προσφυῶς ὑμνοῦν τὰς καλὰς καὶ ἐναρέτους πράξεις, καὶ νομίζει τις, ὅτι ὅλα τὰ γραφόμενα ἀπεικονίζονται ἔμπροσθεν του ὡς ἀντικείμενα ὄρατὰ.

Παραίτηθις τοῦ ναυτικοῦ, διέμενε εἰς τὴν Γαλιαν συγγραφέων καὶ ἐκδιδῶν ἔκτοτε εἶχεν ἀλλάξει τρόπον ὁ Εὐγενίος Σύης, διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὰ Συγγραμματα τὰ μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ ναυτικοῦ γραφθέντα, ὁ ἀναγνώστης δὲν ἀπαντᾷ πλέον θαλάσσης καὶ ὠκεανούς, ναύτας καὶ ναυτικὴν, ἀλλὰ τὰ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἡ τοιαύτη μεταβολὴ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν *Matthild* ην.

Ἐχθρὸς ἀσπονδος τῆς κακίας καὶ τῶν βλαβερῶν γειῶν, πρῶτος ἐφάνη ὁ ἀνακαλύψας διὰ τοῦ Πλάτωνος Ἰουδαίου τὰς κρυφίας πλεξτάνας τῶν Ἰησοῦϊτῶν, δίδων νὰ ἐννοησῇ ὁ κόσμος ὅλα τὰ μυστήρια, ὅλα τὰ τεχνάσματα τοῦ ἐπαράτου αὐτοῦ τάγματος, τὴν πηγὴν δηλαδή ἐξ ἧς ἐπήγαζεν ἡ κακία, ἡ ἀρπαγὴ, ἡ πλυσονεξία, ἡ κεκεντρήχεια κτλ. Ὅλοι βέβαια γνωρίζουν ὅποιον τότε ἰσχυρὸν, κατὰ δυστυχίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ Ἰησοῦϊτισμὸς

εἶχεν ἦτον εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης του. Ἰσχυρὸν ἐπιβρόνῃν εἰς τὰ πράγματα οἱ κακοὶ οὗτοι κατὰ λόγηροι εἶχον, ὥστε ἐγνωρίζον τι ἐγένετο ἀπὸ περᾶτων ἕως περᾶτων τῆς οἰκουμένης, ἐγνωρίζον τι ἔβραζεν ἡ χύτρα τοῦ πτωχοῦ καὶ τι ἡ τοῦ πλουσίου εἶναι αἰσχρὸν νὰ λέγῃ πάλιν τίς τὰ ὅσα αὐτοὶ ἐπραξάν, τὰ ὅσα διενόηθησαν καὶ διενουδντο. Μόνος ὁ Εὐγενίος Σύης διὰ τῆς ὑπομονῆς, τῆς εὐφυΐας καὶ περιεργείας του ἐδυνάθη ν' ἀνακαλύψῃ τοσοῦτα ἀληθῶς κακουργήματα, σκηνὰς φρικώδεις καὶ ἀπεικταίας διὰ τοῦ ὠραίου Συγγραμματος τοῦ Πλάτωνος Ἰουδαίου δι' αὐτοῦ ὡσάν νὰ ἔλεγε εἰς τὸν ἄνθρωπον, — βλέπεις ἐκεῖνο ἐκεῖ; — εἶναι πῦρ, καὶ ἂν τὸ πλησιάζῃς θὰ κατακαήσῃ.

Ἐραστής τῶν καλῶν, καὶ φίλος τῆς ἀνθρωπότητος ὁ Εὐγενίος Σύης, ἠθέλησε νὰ δώσῃ δείγμα τι ἐναργῆς τῆς εὐφυΐας του, ὑμῶν τὴν ἀρετὴν καὶ ψέγων τὴν κακίαν καὶ διὰ τοῦ εἰκονικοῦ καλάμου του ἔγραψε τὰ *Mgsters de Paris*. (Παρισίαν Ἀπόκρυφα.) ἐκεῖνο τὸ ἀριστοῦργημα τῶν μυθιστορημάτων. Οὐδεὶς ἀναμφιβόλως ὑπάρχει ὁ μὴ ἀναγνώσας αὐτὰ — διότι καὶ εἰς τὴν γλῶσσάν μας ὑπάρχει γλαφυρὰ μετάφρασις — Οὐδεὶς βέβαια εἶναι ὁ μὴ θαυμάσας τὸ ὑψηλὸν τῆς Συγγραφῆς, ὁ μὴ φρίξας διὰ τὰ φρικαλέα ἐκεῖνα κακουργήματα τῶν Παρισίων σκηνῶν, ὁ μὴ αἰσθανθεὶς συμπάθειαν καὶ ἀγάπην εἰς τινὰ τοῦ Μυθιστορήματος πρόσωπα, ἀπέχθειαν καὶ μῖσος εἰς ἄλλα, καὶ ἐνὶ ἐνὶ λόγῳ νὰ μὴ ἐννοησῇ ὅτι εἰς τὰ Παρισίαν Ἀπόκρυφα, παρίσταται ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ ὅτι δι' αὐτῶν γνωρίζει ὁ ἀναγνώστης τὸν μέγαν λεγόμενον κόσμον.

— Ἀλλὰ μόνον αὐτὰ ὁ τοφὸς οὗτος ἀνὴρ ἔγραψε;

— Ἐκτὸς τῶν ἄνω βιβλίων ἔγραψε καὶ πολλὰ, ἄλλα ἅτινα διαγείρουσι τὸν θυμὸν τοῦ ἀναγνώστου, καὶ μαρτυροῦν ὅτι ὁ Σύης δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων οἵτινες ὑπάρχουν τοσοῦτοι εἰς τὰ Παρίσια, ἀλλ' ἐκ τῶν σπανίων καὶ ἐκλεκτῶν, καὶ τοιαῦτα εἶναι ὁ Μαρτίνος, ὁ Ἰωάννης Καβαλλέ, τὰ Ἐπτά πάθη, ὁ Σκόπελος τοῦ Κυάτ-Βέν, ὁ Ἀδελβέρτης ἢ τὰ ἐξ ἔρωτος τέκνα, τὸ Πλίκ καὶ Πλόκ, τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Ἐκθέτου παιδὸς κτλ. κτλ.

Πῶς στέφανον ἀμάραντες νὰ μὴν ποσοφέρῃ ὁ κόσμος σύμπας εἰς τὸν ἄνδρα τοῦτον; πῶς νὰ μὴ μείνῃ ἀθάνατον τὸ ὄνομα τοῦ Εὐγενίου Σύη εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς; ἐνῶ βλέπει τις αὐτὸν νὰ μὴν ἀφήνῃ τὸν κάλαμον ἤσυχον, ἀλλὰ πρόθυμον πάντοτε νὰ γράψῃ πᾶν ὅτι χρῆσιμον τῇ ἀνθρωπότητι, καὶ τώρα ἀκόμη ὅτε τὸν περικυκλῶνει τοσαύτη δόξα πολιτικῆ;... Αἱ Μυθιστορίαι τοῦ Σύη δι' αὐτὸ τοῦτο πρέπει νὰ θεωροῦνται ἀκινδύναι, καὶ ὡς δίδουσαι εἰς τὸν ἀναγνώστην ὄχι ὀλίγην τροφὴν νε-

ρὰν, καὶ ἀνάπτωζιν διανοητὴν. (α) Περιγράφωζ ἐκ τενῶ, ἐν ἀντικείμενον· τὸ θεωρεῖ ὑπὸ τὰς διαφορὰς αὐτοῦ ἐπόψεις, τὸ βλέπει, τὸ μετρεῖ, τὸ ἐξετάζει καὶ ἐξάγει ἐξ αὐτοῦ τὸ ὠφέλιμον χωρὶς νὰ ἔναι διανόητος καὶ στρυφνός.

Ἡ κατὰ τὰ 1848 ἐπανόρθωσις τοῦ Δημοκρατικοῦ πολιτεύματος εἰς τὴν Γαλλίαν, πολλοὺς, ἐκ τῶν ὧν εἶχον θέσεις πολιτικάς, ἀπέβαλε καὶ ἐδίωξε. Ἡ πατρίς του ἐχωρίζετο εἰς κόμματα καὶ φατρίες καὶ μέχρι τινὸς ἐστερεῖτο ὑγειῶν ἀρχῶν. Βεβαίως δὲν προέβλεπε ὁ Εὐγένιος Σὺς ὅτι κατὰ 1850 ὁ λαὸς τῆς Γαλλίας ἠθέλε τὸν ἀποστελεῖ ἀντιπρόσωπον εἰς τὴν τῶν Παρισίων Συνέλευσιν· βεβαίως δὲν ἐγνωρίζε ὅτι ἐμελλε, εἰς τὸ γνωστὸν ὄνομα τοῦ Συγγραφέως τοῦ Περιπλανωμένου Ἰουδαίου καὶ τῶν Παρισίων Ἀποκροφῶν, νὰ προσθέσῃ νέαν δόξαν ἢ ἐκλογὴ τῆς 28ης Ἀπριλίου.

Τοιοῦτος ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει ὁ Εὐγένιος Σὺς· μέγας πιστὸν τῆς δημοκρατίας, διετελεῖώς δίκαιος κριτῆς, ὑπερασπίζων τὰ δίκαια τοῦ λαοῦ, καὶ προσπίζων τὴν πατριδα του ὑπὲρ τῆς ὁποίας τοσοῦτον ἐμόχθησε· εἶναι μὲν δημοκράτης ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἐξ ἐκείνων οἵτινες ζητοῦν ταραχὰς καὶ διαιρέσεις πολιτικάς. Εἶναι εἰς ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων ἀνδρῶν ἐκ τῶν ὁποίων σήμερον διατηρεῖται ἡ Γαλλία· ἄλλως τε εἰς τοιαύτην δεινὴν πεδριστασιν ὅτε ὁ πολυάριθμος ἐργατικὸς λαὸς εἶναι εἰς τοιαύτην κατάστασιν ὥστε, νὰ μὴ γνωρίζῃ οὔτε ἀρχὰς οὔτε ἀνωτέρους, ἠθέλαμεν βλέπει συνεχῶς σφαγὰς καὶ αἱματοχυσίας εἰς αὐτὴν τὴν ὠραίαν Γαλλίαν τὸν τόπον τῆς καλλιῶν καὶ κομψότητος.

Νικόλκος Κατρέβας.

ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΔΙΩΓΜΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ.

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.— Ἠγέρθη κατὰ Χριστιανῶν τὸ ἐξηκοστὸν τέταρτον (ἢ ἕκτον ἔτος (ἀπ. Χρ.) ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος. Μὴν ἐξαρκούμενος οὗτος εἰς τὰς καθημερινὰς του κακίας, μὲ τὰς ὁποίας κατετυράννει τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἠθέλησέ ποτε ἀπὸ τὴν μανίαν του κινούμενος νὰ προσθέσῃ εἰς αὐτὰς καὶ τὸ νὰ καύσῃ τὴν Ῥώμην πρὸς εὐχαρίστησίν του διὰ νὰ λάβῃ, ὡς λέγουσι, τὴν ἰδέαν τῆς πυρπολήσεως τῆς Τρωάδος τὴν ὁποίαν ἀνεγίνωσκεν εἰς τὸν Ὀμηρον. Εὐθὺς δ' ἔδωκε προσταγὴν καὶ ἔβαλαν φωτίαν παντοῦ, αὐτὸς δ' ἔσπεκεν εἰς ἀπομακρυσμένον παλάτιον, καὶ ἔ-

(α) Καλὸν ἂν ἦτον, ἂν ἡ ἀξιολογὸς καὶ βελτίστη ἐφημερίς τῆς πόλεως μας Ἀμφίθεα, ἀντὶ τῶν μικρῶν ἐκείνων μυθιστορημάτων τὰ ὁποία δημοσιεύει διὰ τῆς ἐπιφυλλίδος τῆς ἰδίουσεως, διδούσα εἰς δοκίμους μεταφραστὰς νὰ τῆ μεταφράζουσιν, ἐκ τῶν μυθιστορημάτων τοῦ λόγου, καθὼς πράττει, ὁ Τηλέγραφος τοῦ Βρασεύρου καὶ ἡ Ἐφημερὶς τῆς Σμύρνης.

χαίρει. Βλέπων ὁμοίως τὴν λόγῳ ἐξεργόμενον τῆς Ῥώμης ἄφρονον ἀπὸ τὴν λύπην του, καὶ φοβούμενος τὴν ἀπελπισίαν του, διέδωκε παντοῦ ὅτι αἰτία τοῦ ἐμπορησμοῦ εἶναι ἡ νεωστὶ συστηθεῖσα εἰς Ῥώμην κοινότης τῶν Χριστιανῶν, τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι νομίζοντες ἀξέειν τῶν ταραχοποιῶν Ἰουδαίων, δὲν ἐβλεπον μὲ καλὸν ὄμμα. Ἀμέσως λοιπὸν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ σύρονται ἀνιλεῶς εἰς τὴν φυλακὴν, βασανίζονται μὲ διάφορα βασανιστήρια καὶ θανατόνονται μὲ νέα εἶδη θανάτου. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐβραμμένοι εἰς δέματα ἀγρίων θηρίων, ρίπτονται εἰς τὴν μανίαν τῶν σκύλων, διὰ νὰ κατατρεσχοθῶσιν ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἄλλοι βαλμένοι εἰς σακκίαν καταπισσωμένα, χρεαιμέουσι ν' ἀνάπτωσιν ὡς ὄραδι τὴν νύκτα.

Καὶ ὄχι μόνον εἰς τὴν Ῥώμην, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς αὐτοκρατορίας διαδίδονται σφοδραὶ κατ' αὐτῶν προσταγαί. Μέγας ἀριθμὸς Χριστιανῶν ἐλάβε τότε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπιστημώτεροι ἦσαν ὁ Ἄπ. Πέτρος, ὁ Ἄπ. Παῦλος, Ἐραστος ὁ Κορινθίος, Ἀρίσταρχος Μακεδὼν, Τρόφιμος, Ἄσωνίας, Ἐπίσκοπος Λαμασκῶν καὶ ἄλλοι. Τοσοῦτον δὲ μίσος συνέλαβον κατ' αὐτῶν οἱ ἔθνη, ὥστε καὶ πᾶσαν ἰδίαν τὴν ἀκόμη συμφορὴν καὶ δυστυχίαν ἀνήγον εἰς τοὺς Χριστιανούς, καὶ ἐζήτουν αἰτίαν νὰ τοὺς συκοφαντήσιν. Λέγεται δ' ὅτι εἰς τινὰ πόλιν ἀνεγέρθη καὶ ἀνδρὶὰς τοῦ Νέρωνος, μ' ἐπιγραφὴν ὅτι ἐστάθη ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀφανισμοῦ τῶν κλεπτῶν, καὶ τῶν ὅσοι εἰσάγουσι νέας δεισιδαιμονίας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νέρωνος κατέπαυσεν ὁ διωγμὸς, καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχαρε γαλήνην διὰ τὸν εἰρηνικὸν χαρακτῆρα τῶν διαδόχων τοῦ αὐτοκράτορος.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.— Κατὰ τὸ ἐννεηκοστὸν πέμπτον ἔτος ἤγειρε τὸν δεῦτερον διωγμὸν ὁ Δομειανός, ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Τίτου. Ἐκινήθη δ' εἰς τοῦτο εἴτε διότι ἐφοβεῖτο τὴν μεγάλην τῶν Χριστιανῶν αὐξήσιν, εἴτε διότι δὲν ἠθέλον οὗτοι νὰ τὸν προσφέρωσι λατρείαν ὡς εἰς θεὸν, καθὼς αὐτὸς ἀπῆται. Διηγείρει δὲ ταῦτοχρόνως διωγμὸν καὶ κατὰ τῶν Ἰουδαίων, μάλιστα τῶν ἀπογόνων τοῦ Δαβὶδ. Ἄλλ' ἔπειτα ἰδὼν ὅτι οἱ παρρησιασθέντες εἰς αὐτὸν ἀπόγονοι τοῦ Δαβὶδ ἦσαν παταποὶ τινες, καὶ ἐνταῦτ' τῶ μαθὼν ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἦτον ἐπίγειος ἀλλ' οὐράνιος, ἐμετριάσθη ὅπως οὖν καὶ ἔδωκε προσταγὴν νὰ μὴ πειράζωνται μήτε οἱ Χριστιανοὶ μήτε οἱ Ἰουδαῖοι. Εἰς τὸν διωγμὸν δὲ τοῦτον πολλὸν πλῆθος ἔλαθε τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν Κλήμης ὁ ἐπίσκοπος Ῥώμης, Τιμόθεος μαθητῆς τοῦ Παύλου καὶ ἐπίσκοπος Ἐφέσου, Διονύσιος ὁ Ἀρειοπαγίτης, Ἀντίπας, Ὀνήσιμος, Φλαύτιος Κλήμης καὶ ἄλλοι πολλοί. — Ὁ εἰρηνικὸς Νερούας καὶ τέσσαυς παντελῶς τὸν διωγμὸν.

ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.— Διηγέρθη τὸ ἑκατοστὸν ὄγδον ἔτος ἀπ. χρ. ἀπὸ τὸν Τραϊανόν, ὃς τις παρεκινήθη εἰς τοῦτο, ὡς λέγουσιν, ἀπὸ δύο αἰτίας. α'. Ἀπὸ τὴν ἄκραν του δεισιδαιμονίαν εἰς τὴν εἰδειλωλατρείαν β'. ἀπὸ τὸν πληθυσμὸν καὶ τὴν αὐξήσιν τῶν Χριστιανῶν, τῶν ὁποίων τὰς νέας κοινότητας παρεξηγούντες οἱ τότε Ῥωμαῖοι

ἐσύγχυζον μὲ τοὺς ἐπαναστατικούς Ἰουδαίους. Πάμπολλοι εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐλάβον τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, ὡς Συμεὼν ὁ τοῦ Κλωπᾶ ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων καὶ διάδοχος τοῦ Ἰακώβου, Ἰγνάτιος ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, καὶ ἄλλοι διάφοροι. Πλίνιος Σεκουδὸς ὁμοίως, ἡγεμὼν τῆς Βιθυνίας, βλέπων τὴν μεγάλην τούτου ἀτοπίαν, παρεκινήθη νὰ τὸν παραστήσῃ τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ Χριστιανοὶ ἐφέροντο εἰς τὰς συνάξεις των, καὶ ὅτι τοὺς παρετήρησεν ὅτι δὲν ἐπραττον κανὲν ἐναντίον μὲ τοὺς πολιτικούς νόμους, καὶ μὲ τοῦτο τὸν κατέπεισε νὰ δώσῃ πρόσταγμα νὰ μὴ ζητῶνται μὲν οἱ Χριστιανοὶ, ὅταν ὁμοίως ἐμπίπτωσι νὰ παιδεύωνται.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ. Διηγέρθη ἀπὸ τὸν Ἀνδριανὸν διχόδοχον τοῦ Τραϊανῶν. Λέγεται δ' ὅτι μὲ ἰδικόν του πρόσταγμα δὲν διηγέρθη ὁ διωγμὸς οὗτος, καὶ διὰ τοῦτο ἀμέσως τὸν κατέπαυσε, καταπεισθεὶς εἰς τὰς ἀπολογίας τὰς ὁποίας συνέγραψαν διὰ τοὺς Χριστιανούς Κοδράτος ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, καὶ ὁ φιλόσοφος Ἀριστείδης, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν ἀκόμη τὴν ὁποίαν τὸν ἔσταυλε πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῶν Γρανιανὸς Ἀνθύπατος Ἀσίας.

ΠΕΜΠΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ. Ἠγέρθη ἀπὸ Μάρκον Αὐρήλιον φιλόσοφον, τὸ ἑκατοστὸν ἐξηκοστὸν δεῦτερον ἔτ. Πολλοὶ δὲ ἐμαρτύρησαν ἐπὶ τούτου, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Ἰουστίνος, Πολύκαρπος, ἐπίσκοπος Σμύρνης, Πίος ἐπίσκοπος Ῥώμης καὶ ἄλλοι. — Ὑστερον ὁμοίως παρατηρήσας καὶ ὁ ἴδιος αὐτοκράτωρ τὴν ἀτίθειαν τούτου, καὶ παρακινούμενος ἐνταῦτ' ἀπὸ τὰς ἀπολογίας τοῦ φιλοσόφου Ἰουστίνου, τοῦ Μελίτανος (ἐπισκόπου τῆς Σαρδικῆς), τοῦ Ἀπολλινάριου (ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως καὶ Ἀθηναγόρου τοῦ Ἀθηναίου, ἔδωκε προσταγὴν νὰ μὴ πειράζωνται οἱ Χριστιανοί.

(ἀκολουθεῖ).

ΟΙ ΑΥΤΟΧΘΟΝΕΣ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΦΟΡΝΙΑΣ.

Οἱ αὐτόχθονες (Ἰνδοὶ) τῆς Καλλιφορνίας θέτονται εἰς τὴν ἰδίαν σχεδὸν τάξιν μὲ τὰ κτήνη, μόνον κατὰ τὸν προφορικὸν λόγον αὐτῶν διαφέροντες. Ῥυπαροὶ κατὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὸ ἐξωτερικόν, βάρθυμοι, καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐνεργείας καὶ δραστηριότητος, ζῶσι βίον τῶντι ζώωδη, καὶ μόνον ἢ πείνα τοὺς ἀναγκάζει νὰ δεικνύωσι τινὰ κινήσιν.

Καὶ εἰ μὲν ἄνδρες εἶναι μεγαλόσωμοι, ἀλλ' οὐχὶ εὐρωστοὶ καὶ ἀνδρείοι, καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου αὐτῶν ὁμοιάζουσι τοὺς τῶν μαύρων, ἀλλ' αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς δὲ εἶναι οὐλαὶ (κατσαφαί), τοῦναντίον δὲ μάλιστα εἶναι μακραὶ· αἱ δὲ γυναῖκες εἶναι ἐπίσης ὑψηλόσωμοι, οἱ χαρακτῆρες αὐτῶν εἶναι τακτικοί, ἀλλ' ὄχι ὠραῖοι, καὶ αὐταὶ ἐκτελοῦσιν ὅλα τὰ οἰκιακὰ ἔργα, οὗσαι σχεδὸν ὡς ἀνδράποδα τῶν ἀνδρῶν. Καὶ οἱ ἄνδρες δὲ καὶ αἱ γυναῖκες βάφουσι τὰ σώματά των. Τρυπῶσι δὲ καὶ τὰ αὐτὰ των, καὶ ἐξαρτῶσιν ἐξ αὐτῶν μακρὰ ξύλα στο-

λισμένα μὲ πτερὰ. Κοσμοῦσι δὲ καὶ τοὺς πύλους καὶ τὰς ζώνας των μὲ ποικίλα ξύλα, κόκκαλα, ὀδόντας ζώων, καὶ μεγάλους μαργαρίτας. Δὲν μεταχειρίζονται δὲ διόλου ἀγίατα ἐκ χώματος, ἀλλὰ κατασκευάζουσι κἀνίστρα τοσοῦτον στενὰ, ὥστε νὰ κρατῶσι καὶ τὸ ὕδωρ. Τόξα καὶ βέλη εἶναι τὰ μόνων ὄπλα κατὰ ἴδιον αὐτῶν τρόπον κατασκευαζόμενα.

Οἱ Ἰνδοὶ προσφέρουσι τὴν λατρείαν των εἰς κἀκὸν τι δαιμόνιον, τὸ ὁποῖον ὑποθέτεται ὅτι προσδρεύει καὶ ἐπὶ παντὸς πράγματος, καὶ τοῦ ὁποίου φοβῶνται μεγάλως τὴν ὀργήν. Πιστεύουσι δ' ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦτο εἶναι ὑπέρτατον, καὶ μόνον. Φρονοῦσι δὲ καὶ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, καὶ μετὰ θάνατον ἐλπίζουσιν ὅτι θέλουσιν ἀπολαύσειν τὴν αἰώνιον μακαριότητα εἰς τινὰ νῆσον ἐν τῷ στερεώματι κειμένην. Αἱ ἡδοναὶ δὲ τῆς μελλούσης ζωῆς των συνίστανται εἰς ἀπολαύσεις τῶν αἰσθήσεων. — Ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τινὸς καίουσι τὸ πτῶμα, χωρὶς νὰ τὸ μετακομίσωσιν ἀπὸ τὸν τόπον του, καὶ ἐπειδὴ αἱ καλύβαι των εἶναι μηδαμινῆς ἀξίας, συγκοίουσιν ἀκόμη καὶ αὐτὰς μετὰ τοῦ νεκροῦ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μικρῶν φυλῶν των εἶναι σχεδὸν ἀναρίθμητος, καὶ, τὸ παραδοξότερον, πᾶσα φυλὴ σχεδὸν λαλεῖ ἰδίαν γλῶσσαν ἢ διάλεκτον μὴ ἐνοουμένην ἀπὸ τὰς ἄλλας. Μερικαὶ διάλεκτοι ἔχουσι τὸν τραχὺν ἦχον τῶν Ἑσκήμων, καὶ αἱ λέξεις των ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λήγουσιν εἰς ἀκ, ικ, ουκ. Ἄλλαι ὁμοίως εἶναι μαλακαὶ καὶ πλήρεις φωνηέντων.

Αἱ καλύβαι των κατασκευάζονται ἀπὸ πασσάλους ἐστημένους εἰς τὴν γῆν, καὶ ἄχυρα, καὶ καίουσιν αὐτὰς συχνάκις μετακομίζόμενοι. Τὸ Τεμισκάλ (ἦτοι τὸ Ἀτμόλουτρον) διὰ τὸ ὁποῖον εἶναι ἐμπαθέστατοι οἱ κάτοικοι τῆς Καλλιφορνίας, χρῆζει ἰδιαιτέρας προσοχῆς. Σωρεύουσιν εἰς τι μέτρος χῶμα, καὶ σκάπτοντες τέσσαρας ἢ πέντε πόδας κάτωθεν τῆς γῆς, κατασκευάζουσιν εἰδὸς τι κυκλικοῦ δωματίου, δέκα πέντε ἢ δέκα ὀκτὼ ποδῶν διάμετρον ἔχοντος καὶ πανταχόθεν περικεκλεισμένου. Παρεκτὸς δὲ τῆς εἰσόδου ἣτις ἔχει καὶ μικράν τινα διάβασιν διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα ὑπάρχει καὶ μικρὰ τις ὀπή μόνον εἰς τὴν κορυφὴν διὰ νὰ ἐξέρχεται ὁ καπνός. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ Τεμισκάλ τούτου ἀνάπτοντες πῦρ, ἐξαπλάνονται τριγύρω αὐτοῦ οἱ Ἰνδοὶ, ἔχοντες πρὸς αὐτὸ ἐστραμμένους τοὺς πόδας, καὶ ὄντες κλιῶς περιτετυλιγμένοι μὲ τὰ πυκνότερα αὐτῶν μάλλινα ἐφαπλώματα. Ἀφοῦ δ' οὕτω καταντήσωσιν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀτονίαν διὰ τῆς ὑπερβολικῆς διασποῆς, ἀφίνοντες ἀμέσως τὸ θερμὸν τοῦτο μέρος, ρίπτονται εἰς ζύακα ψυχροῦ ὕδατος, πλησίον τοῦ ὁποίου φροντίζουσι πάντοτε νὰ τοποθετῶσι τὸ Τεμισκάλ. (Ἰω. Κ.)

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Τῆ 2 πρὸς τὴν 3 τοῦ ἐνεστῶτος μηνός, ἡ ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἀπεβίωσεν ἐν τῇ κωμοπόλει Βουρνοῦβα νέος τις Σμυρναῖος ἀξιόλογος, ὁ Ἀντώνιος Ὀφλης, υἱὸς τοῦ ποτὲ Δαβίδ Ὀφλη, Ἀμερικανοῦ προξένου καὶ τῆς ἀξιοτίμου κυρίας Ἑλένης, θυγατρὸς Κούρτοβικ, ἀδελφὸς δὲ νεώτερος τοῦ νῦν ἐνταῦθα προξένου τῆς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας κυρίου Στεφάνου Ὀφλη.

Ὁ μακαρίτης, βλαστὸς εὐγενοῦς καὶ εὐσεβοῦς ὀρθοδόξου οἰκογενείας, ἐζησεν ἄγαπῆτος παρὰ πᾶσι διὰ τὰ πολλά του προτερήματα, καὶ ἐτελεύτησεν εὐσεβῶς ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει, κοινωνήσας μετὰ χριστιανικῆς ἀληθῶς κατανύξεως τῶν ἀχράντων μυστηρίων καὶ ἀπερχόμενος εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς μετὰ θρησκευτικῆς πεποιθήσεως περὶ τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας. Τὴν στέψαν τὸν νέον τούτου ἔκλαυσαν ἐκτὸς τῶν συγγενῶν ὀδυρομένων μετὰ πόθου δικαίου καὶ πάντες οἱ φίλοι καὶ ἄλλοι ἀνθρώποι, ὅσοι ἐγνώρισαν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν ἀποθανόντα.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, καλοκάγαθε καὶ χρηστὴ Ἀντώνιε Ὀφλη! Γαίαν ἔχεις ἐλαφρὰν! I. Γ. Α.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ.

Εἰς νεάνιδα πεπαιδευμένην

Τελευτήσασαν ἐν Κωνσταντινουπόλει,

Τὸν Μάϊον τοῦ 1851

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ.

„ Μοῦσα καινῶν ὕμνων
„ Λίσσον ἐν δακρύοις
„ Ὄδᾶν ἐπικύδιον,...

(Εὐριπίδ.)

Τί προπομπία πένθιμος
Καὶ τελετὴ νεκρώσιμος
Τελεῖται ἐν σιγῇ!
Ὁ Χάρων ποῖον ἤρπασε.
Ὁ θλιβερός καὶ μαῦρος;...
Ὡς βρῶμα ποῖον δέχεται
Ἡ φρικαλέα γῆ;...

— Μὲ τὸ σκληρὸν του δρέπαρον
Μίαν παρθένον ἔθριστεν,
Ἐν βόδῳ ἀληθῆς.
Μὲ τ' οὐρανοῦ ὁμοίαν
Ἐκείνη τοὺς ἀγγέλους,
Τὸ κάλλος εἶχε σπάνιον,
Τὸ πνεῦμα ἐμβριθές. —

Τῶν λόγων τῆν βαρύνετα
Ἡσθάνθησάν τὰ ὦτά μου.
Τῆς πρώτης μου χαρᾶς
Τὸ χαρωπὸν μετήλλαξεν.
Διότι ἀποφράδα,
Ἡμέραν ἐπρομάρτευσαν
Μεγάλῃς συμφορᾶς....

... Διότι σὺ ἀπέθανες....
Καὶ ἔκλεισε ἡ φέρετρον
Ὡ φέλη μου, νεκρά!
Κ' ἐγὼ στενάξω ἐνδακρυσ,
Ὁ πάντοτε πολὺτλας,
Τὴν στέρησίν σου ἔκλαυσαν
Μὲ δάκρυα πικρά.

Πλησίον σου ἀκοίμητος
Μακρὰ λαμπὰς τις ἦραπτε
Μὲ τριμοσβύρον φῶς.
Λυγμοὶ πικροὶ ἠκούοντο,
Καὶ στεναγμοὶ, καὶ γόοι,
Καὶ παρ' ἐκεῖ ἐφαίνετο
Θρηγῶν ὁ ἀδελφός.

Οἱ κώδωνες ἐπέγυρον
Ἦχον βαρὺν θρηγόνετα,
Μὲ μέλος λυπηρόν,
Κ' ἐκεῖ σιμά σου ἔκειτο
Νεκρώσιμον λιβάρι,
Κ' ἐστόλιζε τὰς χεῖρας σου
Ἐν ἄνθος θαλερόν.

Α! τί ἡμέρα μέρσιμος!...
Σκληρὰ, σπαραξικάρδιος
Ἡριότατο σκηρῆ!...
Ναί, κόρη, σ' ἐπερίμεναν
Οἱ ἱερεῖς ἡ τὴν θήραν,
Καὶ μάτην πλέον ἤθελε
Τὸ πλῆθος τὰ θρηγῆ.

Αλλ' ὅταν κ' ἡ παρύστατος
Φωνὴ τοῦ ψάλτου ἤχησε,
Ἐκείν' ἡ λυπηρὰ,
Ὡ τότε μᾶς κατέλαβε
Τοσαύτη ἀγωνία,
Διότι σὲ ἐγάγαμεν
Ὡ κόρη, νεκρά.

Ἐν ὧρα μὲ γέλη τρέποντα
Ἡ μήτηρ ἡ φιλεῖται σου,
Καὶ σπινθηροὶς λογμοῦς,
Βαρυαλγῶς ἐστέναξε
Θρηγοῦσα πολυκλαύστως,
Κι' ἀσχολεμένη πάντοτε
Ἐἰς γόον κ' ὀδυροῦς.

Ὁ ἀπενυχταῖος θάνατος,
Τὸν βίον σου ἐθέρισεν
Μὲ δρέπαρον σκληρόν.
Τὸ ἄνθος σὺ ὁμοίαν
Τῆς ἐξοχῆς τὸ θάλλον,
Αλλὰ σκληρῶς σ' ἀπέκοψαν
Ὡ βόδῳ, ἀνθηρόν.

Ὡ λεηλάτα, θάνατε,
Μέγιστ' ἐχθρὸν τοῦ συμπατοῦ!
Ἦως τόσον ἀπαθῶς,
Τὰς ἀρετὰς δὲν σέβασαι,
Αλλ' ἀπηνῶς θερίζεις
Πολυμαθεῖς νεάνιδας;...
Ὡ φρίκη ἀληθῶς!!!

Ναί, πρόωρα σ' ἐστέρησεν
Ἀπὸ τοῦ φιλοστόργου σου,
Καὶ δυστυχεῖς γορεῖς
Θρηγῶν δι' ὅτ' ἐγάθησαν
Οἱ φίλοι τοῦ πόθοι...
Καὶ στένοναι καὶ κλαίονσαι
Τοσοῦτοι συγγενεῖς.

Καὶ σὺ, ὦ ἀφῆσης ἐμελλεῖς
Τῆς γῆς τὸ πολυτόραγον
Νεῦναι, καὶ λοιπὸν,
Ἀσθάρτα μέρη ἐκλεξαι
Διὰ τὰ κατεκλήσας,
Κ' εἰς οὐρανοὺς ἐπέταξας
Μὲ ὄμμα χαρωπόν.

Αλλὰ ἐγὼ ἐπέπρωτο
Ὁ τάλας καὶ πολυδακρυσ,
Στὴν πόλιν σας ἐδῶ,
Ποῦ πρὸ ὀλίγου ἐφθασα,
Τὰς λύπας τὰ σκεδάσω,
Τὸν θλιβερόν σου θάνατον
Ὡ φέλη μου, τὰ δῶ.

Ἐπὶ πρώτῳ ἡ πόθη μου
Φορτὸν τὰ προσθέσωσι
Πολυβαρῆς δειρόν.
Ὡ τῆς περιπέτειαι!...
Πῶς πάντοτε τὰ ἦμαι
Τὸ κρῶλον τὸ ἐνθλίον
Καὶ θλιβερόν πηνήν;...

Α! ἄφριε, τοὺς θρήνους σας
Γορεῖς τῆς νέας, φίλιτατε,
Ἄντοτε τοὺς γοεροῦς.
Τὸν τάρον της ἀσ' στέψωμεν
Μ' εὐώδη βόδα κήπων,
Μὲ ἄρθη ἀμαράντινα
Καὶ κλάδους θαλεροῦς.

Σ' τοῦ Πλάστου τὸν παράδεισον
Ἐκείνη σὺν ἀγάλλεται,
Μετὰ τῶν Χερουβιμ.
Ποῦ ἄσματα φωρῆετα
Ἀγυροφθόγγως ψάλλον,
Καὶ μὲ τὰ πολυόμματα
Συμπαίξει Σεραφίμ.

Ἐν Σμυρῆν Ἰούλιος 1851.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΤΡΕΒΑΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΟΥΑΙΖΕΜΑΝ. Πολλὰκις περιστάσεις ἐλαχίστης ἀξίας, ἡ καὶ μηδὲ μίαν ἀξίαν δανειζόμενα ἐξ ἡμῶν, ἀρκοῦσι νὰ περιψῶσι φήμην εἰς τὸ ὄνομά μας. Δὲν ἐννοῶ φήμην ὅποια ἡ τοῦ Ἡρωστράτου, ἡ τοῦ ἄλλου πυρκαεῶς τοῦ ἀγγλικοῦ βουλευτηρίου, τοῦ Γκαὺ Φώξ, τὴν μνήμην τοῦ ὁποῦ, τελοῦσιν ἐνευστίως οἱ Βρετανοὶ ἀπαραλλάκτως ὅπως ἡμεῖς τὴν τῶν Ἑβραίων κατὰ τὴν μεγάλην εὐδομάδα, ἡ τοῦ Φιέσκη, τοῦ μιαιοῦ ἐκείνου δολοφόνου τοῦ Λοδουβίκου Φιλίππου, ἀλλὰ φήμην ἀγαθὴν ὅποιαν ἀποκτῶσι πολλοὶ ἀκουσίως ἐν καιρῷ μάστιστα διχωστασίας, ὅποιαν ἀπέκτησε καὶ ὁ καρδινάλιος Οὐαίζεμαν.

Ὁ μακαριώτατος πάπας, νομίσας ἀναγκαῖον νὰ διορίσῃ ἀρχιεπισκοπὸν τῶν Καθολικῶν ἐν Λονδίῳ, ὡνὲ μασε τοιοῦτον τὸν πανοσιώτατον Οὐαίζεμαν, ἐκπληροῦντα ἕως τότε καθήκοντα ἐφημερίου, κατὰ τὴν πόλιν ἐκείνην. Ἀλλ' ὁ διορισμὸς αὐτὸς τοῦ ἀθῶου ἐφημερίου ἐγέννησε τὰς συνελεύσεις, τὰς πρὸς τὴν βασίλισσαν κατὰ τοῦ παπισμοῦ ἀναφορὰς, τὰς βουλευτικὰς συζητήσεις

καὶ τὰς τραχῆς αἰτίας διείσατο τὰ βάρη τοῦ Βρετανικοῦ βαισιλείου. Παρ' ὀλίγον ν' ἐνάψῃ ὁ κατὰ τῆς Ρώμης πόλεμος Ἑβραίου τοῦ ὀγδόου, ὅστις ὅμως τὴν φερόντα ταύτην δὲν ἤθελε τελειώσει διὰ μόνον τῶν κεραιῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ τόση ἀγανάκτησις τῶν Ἀγγέλων ἦτο τάχα ἀδικαιολόγητος, ἢ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ τίτλος μόνος τοῦ Καθολικοῦ ἀρχιεπισκόπου συνετάραξεν τὸ θετικὸν ἔθνος τῶν Βρετανῶν; Ἐὰν ἐξετάσωμεν τὰς ἀπὸ ἐξήκοντα ἐτῶν ἐν Ἀγγλίᾳ γενομένας προόδους τῆς Καθολικῆς θρησκείας, θέλωμεν ἴσως ἐνευρεῖ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἐθνικῆς ταύτης ἀγανάκτησεως. Τὸ 1792 καθ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Οὐαλλίαν, ὑπῆρχον 35 ἐκκλησίαι Καθολικῶν· ἀλλὰ τὸ μὲν 1840 τρεῖς οὐκ ἦσαν, καὶ τὸ 1856, σήμερον δὲ περὶ τὰς 600. Κατὰ τὴν γενομένην τὸ 1780 καταγραφὴν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ καθολικῶν δὲν ὑπερέβαινε τὰς 69,400 ἐνῶ σήμερον ὑπερτερεῖ κατὰ δύο ἑκατομμύρια. Αἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀγγλίας ἐγροφον πρὸ τινῶν ἐτῶν ὅτι ἐντὸς αὐτῆς τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου κατοικοῦν 300,000 καὶ ἐπέκεινα ὀπαδῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δόγματος.

Ὁ Οὐσίξιμὸν εἶναι ἄγγλος, καὶ λαμβάνει τὸν τίτλον ἀρχιεπισκόπου Οὐεστμινστερῆς.

— Ἀνταποκριτὴς τῆς ἐφημερίδος Πρωτὸν Ἄχρονικὰ, παρακινεῖ τὸν συντάκτην αὐτῆς, τώρα ὅτε εἰς τὸ Λονδίνον διὰ τὴν ἔκθεσιν πανταχόθεν τῆς γῆς ἄνθρωποι συνηγμένοι εἶναι, νὰ σχηματίσῃ φασίαν κατὰ τοῦ καπέλου. Ἀρκεῖ, λέγει ὁ ἀνταποκριτὴς νὰ φανῇ πρῶτος μὲ ἄλλου εἶδους πῖλον εἰς τῶν εὐπατριδῶν, διὰ νὰ ἀποσκορακισθῇ πλέον διὰ παντός τὸ ἄχαρι αὐτὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ ὁποίου καλύπτομεν τὴν κεφαλὴν μας, καὶ τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει καπνοδόκῃ. Δὲν λέγουσιν ὅμως ὁποῖον εἶδους κάλυμμα θέλουσιν νὰ ἀντικαταστήσωσιν εἰς τὸ πῶν τοῦ καπέλου.

— Ἡ ἀγγλικὴ κυβερνησις ἐλαβεν ἀσπληρότατα μέτρα κατὰ τῶν κλεπτῶν καὶ βιολαντιοτόμων (μικρομορφοῦ) οἰτινες, κατὰ τὸ ὄνομα τῆς ἐκτίσεως, ἠθέλουσιν. Συληφθῆ ἐπ' αὐτοφάφῳ ἔνοχῳ· τοὺς καταδικάζει εἰς τὴν κάτεργον ἀνηλεῶς καὶ ἀμεταθέτως, καὶ ἀνευ τῆς ἐλαχίστης χάριτος. Εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦτο, τρόμος βαθύτατος, σωτήριος τρόμος, δι' ἐχύθη εἰς ὄλους τοὺς ἔχοντας τὴν ἐντιμον ἐκείνην πρόθεσιν, καὶ οὕτως ἐπεκρατεῖ ἄκρα ἀσφάλεια. Τοῦτο ἔδωκεν εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας ἀφορμὴν νὰ ἐξετάσωσιν κατὰ πλάτος καὶ μετὰ τὴν ἀπορίαν, τίνι τρόπῳ ἠδύνετο νὰ κλαπῇ ὁ περιφνημὸς ἀδάμας Κοχινούρ ὅστις ὑπάρχει ὡσαύτως εἰς τὴν Ἑκθεσιν. Οἱ ἄγγλοι εἶναι πολλὰκις εἰς τὰ τοιαῦτα παράδοχοι. Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἐπενόησαν ὅτι ἠδύνετο νὰ γίνῃ. Νὰ ἐνοικιάσῃ τις πλησίον τοῦ βαλίου παλατιοῦ ἓνα οἰκίσκον. Αὐτὸ γίνεται. Νὰ ἐμβῇ εἰς τὸν οἶκον, νὰ κατοικήσῃ. Πολὺ καλὰ. Νὰ σκαψῇ ἐν φρέσῳ ἐντὸς τοῦ οἴκου του, ἔπειτα ἐν ὑπόγειον, πρὸς τὸ παλάτιον τῆς Ἐκτίσεως διευθυνόμενον ἕως ὑπὸ τὸν τόπον

ὅπου φυλάσσεται ὁ ἀδάμας. Ἐκεῖ, (πρᾶγμα διὰ τὸ ἵσποτον ἀρκοῦν τρεῖς μῆνες καὶ 50 χιλιάδες φρῆνκ.) ἐν ἄλλο φρέσῳ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω... καὶ ἰδοὺ ἀνέβῃ εἰς τὸ κειμήλιον τὸ ὁποῖον ἀφοῦ λάβῃ, ἢ χωρὶς τὸ πωλεῖ εἰς βασιλέα τινά, ἢ λιανικῶς εἰς μικρὰ κομμάτια, ἂν φοβῆται τὴν ἀνακλυφίν. Ὅσοι δὲν τὸ εἶχον εἰς τὸν νοῦν τῶν τῶ ἐξέλιαν. Ὅμως βέβαια ἐβόλιν γνῶσιν πρὸ αὐτῶν καὶ οἱ φύλακες.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΗ.

Οἱ Μωσαϊκοὶ καὶ ἄλλοι μὲν πολλὰ διεγρονθῶσιν περὶ τῆς ἐλευθεριότητος τοῦ Ἀλῆ, τοῦ ἐξεδελευρωμένου καὶ διαδόχου τοῦ Μωάμεθ, μεταξὺ δ' αὐτῶν καὶ τὸ ἀκόλουθον ἀσταῖον ἀνεκδότονον.

Ἐνῶ ποτὲ ὁ Ἀλῆς ἦτον ἔτοιμος νὰ κινήσῃ εἰς μακρὰν τινὰ ὁδοπορίαν, ξένος τις ἐπαίτης ἦλθε πρὸς αὐτόν, καὶ τὸν παρεκάλεε νὰ τὸν δώσῃ ὀλίγον ἄρτον. Ὁ Ἀλῆς διέταξεν ἀμέσως τὸν οἰκονόμον του νὰ δώσῃ ἓνα ὀλίγον ἄρτον εἰς τὸν ἐπαίτην. Ἀλλ' ὁ φειδωλὸς οἰκονόμος ἀπεκρίθη ὅτι οἱ ἄρτοι εἶναι περιεκλεισμένοι ἐντὸς τῶν κοφίνων. — Ἡολλὰ καλὰ λοιπὸν εἶπεν ὁ Ἀλῆς ὀλίγον τεταραγμένος, ὅς τον ἐν κοφίνων — Ἀλλὰ τὰ κοφίνια εἶναι ἐπὶ τῆς καμήλου. — Δός τον λοιπὸν μίαν καμήλον. — Ἀλλ' αἱ καμήλοι εἶναι συνδεδεμένοι ἢ μίᾳ μετὰ τῆς ἄλλης. — Δός τον λοιπὸν ὄλας τὰς καμήλους, ἐπανέλαθε μετὰ θυμοῦ ὁ Ἀλῆς καὶ δεῦρο ἀκολούθησέν μου. Οὕτω δὲ ὁ ἐπαίτης ἐλαβεν ὄλας τὰς καμήλους τοῦ Ἀλῆ πρὸς ἐλεγχον τῆς φειδωλίας τοῦ Οἰκονόμου.

(Πρὸς Ἡθ.)

Αἰνίγματα.

Ἐν τῷ προλαβόντι ἀριθμῷ τῆς *Μελέσης* δημοσιεύσαντες ἐν ἀρετῇ καὶ ἀπλοῦστοτον αἰνίγμα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῆς, ὑποσχεθῆμεν προσεχῶς τὴν λύσιν του, ἣτις εἶναι *μέγας*. Εἰς τοὺς νεωτέρους τῆς Ἑλλάδος ποιητὰς τὰ αἰνίγματα δὲν εἶναι συνήθη ὀλίγα μόνον παράτινων ἐγράφησαν, κ' ἐκεῖνα παρέργως πῶς. Ἄν παραδεχθῶμεν τὸν λόγον τοῦ Κλεάρχου λέγοντα ὅτι *τῶν γρίφων ἢ ζήτησις οὐκ ἀλλοτρία φιλοσοφίας ἐστίν*. Ἡμεῖς πρέπει νὰ ἐξασκῶμεν τὸν κάλαμον καὶ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν οὐσίαν του.

Δημοσιεύοντες πάλιν τὸ παρὰ πόδας νέον καὶ ἀφελὲς αἰνίγμα ὑποσχεθῶμεθα ἄλλοτε, ἂν ὄχι προσεχῶς, νὰ γράψωμεν ἐκτενέστερον περὶ αἰνιγμάτων, καὶ νὰ ποιήσωμεν στρουφνότερα ἄλλα διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῆς *Ἰωνικῆς Μελέσης*.

Αἰνίγμα.

Ἐμπρὸς σας, λέγω, ἄχρηστος

Σωρὸς τὸ πρῶτον εἶμαι,
Καὶ εἰς τὰ δάση κατοικῶ
Καὶ εἰς τὸν κόσμον καίμαι.
Πλὴν καταπιεζόμενον
Ἐν προῖον παράγω,
Κ' ὀφείλειαν εἶς τὸν ἄνθρωπον
τὴν ἀναγκαίαν ἀγω.
Καὶ πλοῦσοι καὶ πέντες
Δὲν δύνανται ν' ἀφήσουν
Ἐμὲ τ' ὀφελιμώτοτον,
οὐδὲ στιγμὴν νὰ ζήσουν.
Ἀλλ' ἔπειτ' ἀπορρίπτομαι
Μ' ἀπέλθειαν μεγάλην,
Ἀνεφελὲς νομίζομαι.
Ὡς οὐτο ἔλθῃ πάλιν,
τῆς τελευταίας μου ζωῆς
τὸ στάδιον ἐκείνο,
Ἐκ τοῦ ὁποίου κάλλιον
τὸ πρότερον προκρίνω.
Διότι μὲ φορτόνοισι
τὸ δυστυχὲς χερμαίρας.
Σκληρῶς μὲ κατακαίουσιν
Καὶ φεύγω εἶς τοῦ ἀέρος.
— Θέλει; νὰ μ' εὖρης πάραυτα;
Ἄν ἔχῃς νοῦν μ' εὐρίσκεις,
Ἐμπρὸς σου τῶρ ἵσταμαι
Καὶ μὴ μ' ἀναμνησθήσῃς.

(Ἡ λύσις προσεχῶς.)

N. K.

ΒΑΛΜΙΕΡΟΣ.

Ἡ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ καὶ ἡ ἐπιείκεια, αἱ δύο αὐταὶ ἀναγκαιόταται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τοὺς ἡγεμόνας ἀρεταί, συνεκάθησαν μετὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΒ' ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας. Καὶ ὑπομνήσας μὲν ἄριστος συνήργει καθ' ὅλα εἰς τοὺς ἀγαθοὺς τοῦ Μονάρχου σκοποὺς τὸ ἔθνος ὅμως πολὺ ἀπέιχεν εἰσέτι τοῦ νὰ συμμορφωθῇ κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλείου του, καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὰ βάρβαρα καὶ ἄγρια ἦθη τῶν προγόνων του... Ἡ ἀπάθειος δὲ πρὸ πάντων καὶ τυφλὴ πρόληψις διετήρησεν ἐπὶ πολὺ τὴν ἀκατανίκητον αὐτῆς ἰσχὺν, καὶ τὴν διατηρεῖ ἐν μέρει καὶ μέχρι τῆς σήμερον, ὥστε, καὶ μ' ὄλα τὰ φιλοσοφικὰ φῶτα, διὰ τὰ ὁποῖα ὁ αἰὼν μας ἐγκαυχᾶται, δὲν ἐλλείπουσιν ἐνίοτε περιστάσεις καὶ τὰ νῦν, καθ' ἃς τὸ σῶν τοῦτο ἔθνος τῶν Γάλλων μᾶς ὑπεθυμίζει ὅτι ὀφείλει τὴν καταγωγὴν του εἰς τοὺς *Φράγκους*, τοὺς ἀγρίους ἐκείνους καταστρεπτάς τῶν Κελτῶν καὶ τῶν Ῥωμαίων.

Ἐρῆθός τις, ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ, ἐναγκαλισθεὶς τὰ ὄπλα ἔχαιρε τὴν γενικὴν ἀπάντων ὑπόληψιν καθ' ὅλην τὴν Ἀψήλιαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἦλθε νὰ κατοικήσῃ. Παν-

ταχοῦ ἀντήρουν οἱ ἔπαινοι τοῦ Βαλμιέρου, καὶ καθ' ἑκάστην περὶ νέας, τι ὅς ἀγαθοεργίας αὐτοῦ ἐλάλουν, τὴν ὁποῖαν μάτην ἐκείνος ἐκ μετρυφροσύνης ἠγωνίζετο νὰ κρύπτῃ. Ἐχων δὲ καὶ μαρμὴν ὁμοίαν τῆς ἐσωτερικῆς του διαθέσεως ἀμέσως ἐπέστυεν εἰς ἑαυτὸν τὴν φιλίαν καὶ τὸν ἔρωτα, καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἀνεζήτουν τὴν συναναστροφὴν του, αἱ δὲ γυναῖκες ἠγωνίζοντο ποῖα νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπην του. Πλοῦσία τις χήρα, εἰκοσιδιετής, καὶ ἄρκια, διεγείρασα εἰς τὸν Βαλμιέρον τὴν ἰδίαν κλίτην τὴν ὁποῖαν καὶ ἐκεῖνη ἠσθάνετο, κατεῖχε τὴν πρώτην εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ θέσιν. Τέλος δὲ οἱ δύο ἐρασταὶ καθωμολόγησαν τὴν ἀμοιβαίον αὐτῶν ἔρωτα, καὶ ὁ Βαλμιέρος, ἀγαπῶν καὶ ἀνταγαπόμενος, ἔμελλε μετ' οὐ πολὺ ν' ἀπολύσῃ τὴν ἐκ τῆς συνενώσεως τῶν φιλομένων ψυχῶν προεργασμένην εὐκρινῆ καὶ ἄθολον εὐδαιμονίαν. Εντούτοις δ' ὑπόκρυψος τις μελαγχολία τὸν κατέτρεχε καὶ μέχρι τῶν ποδῶν τῆς κυρίας Λωρμεσάν, καὶ ἡ παρουσία μάλιστα τῆς γυναικὸς ταύτης τὴν ὁποῖαν ἐφάνετο ὅτι τοσοῦτον ἐλάτρευεν, ἐπηύρανε ἐπὶ μάλλον τὴν θλίψιν του. Συγγαίς τὸν διέφρευον στεναγμοὶ κρύπτοντες τὴν βαθίαν λύπην ἣτις τὸν κατέτρωγε, καὶ πολλάκις μετὰ τρυφερότητος κυττάζων τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης του, ἀνύψωνεν ἀκροῦθως τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν, ὡσάνει ἐπιπλήξῃς θέλων νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς αὐτόν. Ἀφοῦ δὲ πολλάκις ἡ κυρία Λωρμεσάν ὠμίλησε περὶ τῶν ἠδονῶν τῆς ὑπανδρείας, μίαν τῶν ἡμερῶν τελευταίων προσέφραεν εἰς τὸν Βαλμιέρον τὴν χεῖρά της... Ἀλλ' οὗτος ἀπροσδοκῆτως πεσὼν εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς.

— Τὸ βλέπεις, κυρία, εἶπε, πόσον εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτά σου, καὶ... ποῖας ἀξίας εἶναι τὸ γνωρίζω πολλά καλὰ. Κάνεις ἄλλος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, εἰς τὴν καρδίαν μου, δὲν ἔχει οὔτε μέρος τῶν θελητήρων καὶ τῶν χαρίτων σου, οὔτε μέρος τοῦ ἔρωτος τὸν ὁποῖον σὺ μόνη δύνασαι νὰ ἐμπνεύσῃς, πλὴν... συγχώρησόν με νὰ μὴ... Ἄ! Τυχαῖα εἶναι ἡ τύχη μου νὰ ἦμαι ὁ ἀθλιέστατος πάντων.

— Μήπως ἔχεις, κύριε, δομένον ἀλλοῦ τὸν λόγον σου; Βαλμιέρε! εἶσαι τόσο ἀπίστος, ὥστε νὰ...

— Μὲ ἀδικεῖς, κυρία, δὲν πρέπει σὺ νὰ μὲ νομίζῃς ἀχάριστον καὶ ἀπίστον. Ὅχι! Ποτὲ δὲν τὸ πιστεύω νὰ εὐρεθῇ ἀγάπη ὡς ἡ ἰδική μου. Τὸ πάθος μου μάλιστα ἡμέραν ἐξ ἡμέρας αὐξάνει, καὶ θέλω τὸ φέρειν καὶ ἕως εἰς τὸν τάφον.

— Ἄν λοιπὸν μὲ ἀγαπᾷς τόσο πολὺ, τί ἐμπόδιον ὑπάρχει εἰς τὴν ἐνωσίν μας; Οἱ γονεῖς σου;..

— Οἱ γονεῖς μου, κυρία, οἱ γονεῖς μου! Καὶ ὁ νεὸς ἀφῆκε βαθὺν στεναγμόν.

— Ναί! Οἱ γονεῖς σου ἀποδοκιμάζουν αὐτὸ τὸ συνουκίσιον;.. Καὶ ἐγὼ ἔχω τόσο καλὰ εἶμαι ἀπὸ γένος.

— Ἄ! κυρία! Ἡ φύσις σὲ ἐπροίκισε μὲ ὄλα τῆς τὰ δῶρα, καὶ μεγάλη τιμὴ θέλει εἰσθῆ διὰ τὸν ὅστις ἀξιώθῃ νὰ λάβῃ τὸ γλυκὺ ὄνομα τοῦ συζύγου σου. Διὰ τὰ καλὰ σου δὲν ὀμιλῶ. Τὰ θελητήρά σου ν' ἀπολύσῃ τις... ἐν βλέμμα, τῶν ὀμματιῶν σου ἀποτελεῖ ὅλην τὴν εὐτυχίαν σου.

— Καὶ μ' ὄλα ταῦτα σὺ ἀπορρίπτεις τὴν χεῖρά

μου! Βαλμιέρε! Ής πρὸς τὸν ἔσωτα μὴ νομίζῃς ὅτι καὶ ἐγὼ εἶμαι κατωτέρα σου. Εἶσαι εἰς βασιλικὴν ὑπηρεσίαν. Τοῦτο μὲ ἀρεαί. Διὰ τὴν κατάστασίν σου δὲν σὲ ἐρωτῶ διόλου! Ἄν ἡ τύχη σὲ ἠδίκησεν ὡς πρὸς τοῦτο, ὡ! πῶς ἠδονὴν θέλω δακρυάσαι νὰ σὲ ἐκδικήσω ἐγὼ, καὶ νὰ διορθώσω τὸ πρὸς σὲ σφάλμα τῆς.

— Οἱμοι! Εἴθε κυρία, τοῦτο μόνον νὰ ἦτο τὸ παράπονό μου. Τρόντι! ἡ κατάστασίς μου εἶναι ἀσήμαντος, καὶ ἔχω πολλὰ μικρὴν εἰσόδημα.

— Καὶ αὐτὸ κερτεεῖται ἡ αἰτία ἡ ὅποια σὲ ἐμποδίζει ἀπὸ τὸ συνοικεῖσιν;... Καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐγὼ ἐπιθύμουν νὰ προέλθῃ ἡ εὐτυχία σου καλῶς εἰς τοῦτο καὶ ἐγὼ βασιζῶ τὴν ἰδικήν μου.

— Φιάνε, κυρία, πολὺ πειράζεις τὴν αὐχισθησίαν μου. Ἐγὼ νὰ φαίνομαι ἀδιάφορος εἰς τὰς τῶτας σου καλωσύνας! Πίστευσέ με... δὲν ὑπάρχει τύχη σαλτηριτέρα τῆς ἰδικῆς μου! Μισησόν με κλητέρο, κυρία! πλὴν τί εἶπας χωρὶς τὴν ἰδικήν σου ἀγάπην, χωρὶς τὸν ἔσωτά σου, καὶ μίαν στιγμὴν θέλω εἶσθαι ἱκανὸς νὰ βαστάσω τὸ βάρος ζωῆς ἡ ὅποια μὲ εἶναι τόσοι μισητή;

— Δὲν σὲ ἐννοῶ καθόλου, Βαλμιέρε! Μὲ ἀγαπᾷς, σὲ προσφέρω τὴν χεῖρά μου, τὴν κατάστασίν μου, τὴν καρδίαν μου, καὶ σὺ δὲν θέλεις ν' ἀποκριθῇς εἰς τὴν τρυφερότητά μου! Σὲ τὸ ἐπαναλέγω, καὶ τίποτε ἂν δὲν εἶχες, καὶ ἀπὸ γένος ἑκατοντάκις κατώτερον τοῦ ἰδικοῦ μου ἂν ἦσο...

— Ὅχι! κυρία, διόλου δὲν ἤθελες μὲ ἀγαπᾶν τότε, καὶ ἐγὼ πρῶτος ἀντίσταμαι... πλὴν εἰς μάτην νὰ ὀμιλοῦμεν περὶ εὐτυχίας τὴν ὅποιαν ἀδύνατον μὲ εἶναι ν' ἀπολαύσω! Πόσον τρόντι ἄξιος εἶμαι τῆς συμπαιδείας σου! Προσκομιμα ἀνυπέροβητον μᾶς διαχωρίζει ἀπ' ἄλλων διὰ παντός. Διὰ τὸ συνοικεῖσιν τοῦτο πλέον ἄς μὴν ὀμιλοῦμεν. Ἄφες με ν' ἀποθάνω... Κυρία, ἀναχωρᾷ διὰ νὰ σὲ ἀπκλαξῶ ἀπὸ τοῦ νὰ ἴδῃς τὴν θλίψιν ἡ ὅποια μου διασπαράσσει τὰ σπλάγγνα.

— Ὅχι, Βαλμιέρε. Νὰ μὴ φύγῃς! Νὰ μὲ φανερώσῃς τὴν αἰτίαν τῆς ἀρνήσεως ταύτης... Δὲν θέλω τὸ ὑπομείνειν. Ἐξάπαντος ἡλύπη θέλει μὲ φέρειν εἰς τὸν τάφον. Δὲν μὲ κρίνεις ἄξιον τῆς ἐμπιστοσύνης σου; Νὰ ἴδῃς Βολμιέρε, πόσον θέλω σοῦ εὐκολύνειν ὅλας τὰς δυσκολίας.

— Ἐκείναι, κυρία, τὰς πληγὰς μου, ἀντὶ νὰ τὰς θεραπεύσῃς. Ἀνάγκη, σαλτηρὰ ἀνάγκη μοὶ ἐπιβάλλει νόμους... πίστευσόν με ὅτι σὲ ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω, καὶ ὅμως μὲ ὄλην μου τὴν ἀγάπην, μὲ ὄλον μου τὴν ἔρωτα μὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνω σύζυγός σου. Καὶ ὡς ἀστραπὴ ἔγινεν ἄφαντος ἐκ τῶν βλεμμάτων τὴν κυρίας Λωρμεσάν.

— Ὁ ἀγρίοτας! ἐφώνησεν αὐτὴ, μὲ ἀρίνει μόνην καὶ λέγει ὅτι μὲ ἀγαπᾷ! Καὶ ἀπὸ πότε ὁ ἔρωτος ἤρχισεν νὰ λαμβάνῃ τοιαῦτα προφυλακτικὰ μέτρα; Ἄν μὲ ἠγάπα, ἔπρεπε νὰ ἔχη μυστικά ἀπὸ ἐμέ; Ποῖον λοιπὸν εἶναι τὸ ἀνυπέροβητον μεταξὺ ἡμῶν προσκομιμα; Τρέχει δὲ πρὸς τὴν νεάνιδα Ἐλεονώραν, τὴν εἰλικρινῆ αὐτῆς φίλην, εἰσελθούσαν ἐν τῷ δωματίῳ.

— Ἀκριβήμον Ἐλεονώρα, ἔλθέ πρὸς βοηθείαν μου, ποτὲ, ποτὲ μεγαλητέραν ἀνάγκην τῆς φιλικῆς σου δὲν

ἔλαβα. Γνωρίζεις τὸ δυστυχὲς πάθος μου, καὶ ὅτι ὁ Βαλμιέρος εἶναι τρόντι ἄξιος τῆς ἀγάπης μου. Ἐπρόσμενας δὲ τὴν πληγὴν τὴν ὅποιαν ὁ σαλτηρὸς μὲ ἔδοσαν; Ἐξηγοῦμαι εἰς αὐτὸν τὸν ἄπιστον, ὁ ὅποιος ἐτάραξε τὴν ἀνάπαυσίν μου, ὁ ὅποιος μοῦ ἐπήρσε τὴν εὐτυχίαν μου, τὸν δείχνω πόσην δύναμιν ἔχει εἰς τὴν καρδίαν μου, ἐν ἐνὶ λόγῳ τὴν προσφέρω τῇ χεῖρά μου, καὶ ἐνῶ φανταζομαι ὅτι μελλεὶ νὰ πετάξῃ εἰς τὸν βωμόν, τὸ πιστεύεις, ἀκριβῆ μου φίλι; μὲ ἀποφρίπτει ὁ βάρβαρος, ὁ ἀπάνθρωπος, καὶ τοῦτο εἶναι ὁ θάνατός μου! Πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσω; μὲ λέγει ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ συζευθῇ μετ' ἐμοῦ.... Ἄν δὲν ἦτο τόσοι τῆμος, δὲν ἦσο παράξενον νὰ φαντασθῶ ὅτι ἀλλοῦ ἔχει τὸν λόγον τοῦ δειμένου, ἀλλ' ὁ Βαλμιέρος ποτὲ δὲν μὲ ὀμιλεῖ ἂν ἠγάπα ἄλλην παρ' ἐμέ. Μήπως τὸ κάμη ἀπὸ ἀλαζονείαν τοῦ; Ἄλλ' εἰς τὴν ἀγάπην εἰσχωροῦν ποτὲ τιούται ἰδέει; Ἄς ἦτον ὁ Βαλμιέρος καὶ χωρὶς κατάστασιν ὄλας διόλου, ἄς ἦτο καὶ ἀπὸ ταπεινότητων γένος, χαρὰν μου ἤθελα τὸ ἔχειν νὰ τὸν ὀνομάζω συζυγόν μου. Τί φρονεῖς καὶ σὺ, φίλη μου;

— Καὶ μὲ ἐρωτᾷς ἀκόμη; Αἰσθάνομαι ὅτι ἂν ἠγάπων, τὰ αὐτὰ φρονήματα ἤθελα ἔχει καὶ ἐγὼ. Νκαὶ, ἤθελα τὰ ἔχειν. Ὁ Βαλμιέρος εἶναι ἄξιος καὶ τῶν μεγαλητέρων θυσιαῶν. Πόσον εὐτυχὴς εἶσαι, ἐπ' ἀληθείας, διότι ἐμπορεῖς νὰ κάμῃς καὶ ἐκείνον εὐτυχῆ. Καὶ ἐβόησε βαθὺν στεναγμόν.

Ἡ οὐχ ἦττον δ' ἐνάρετος καὶ ὠραία αὐτὴ νεάνις εἶχεν ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιαν τινὸς θεοῦ τῆς, ὅστις καὶ δὲν παρεμέλησε νὰ τὴν ἀναθρέψῃ ἀναλόγως τῆς φυσικῆς τῆς ἱκανότητος. Ὁ κύριος χαρακτὴρ αὐτῆς ἦτον ἡ σταθερότης. Πρὸ τίνος δὲ καιροῦ ἡ Ἐλεονώρα εἶχε γίνεῖν ἀνήσυχος; καὶ ἰδιότροπος, καὶ δὲν ἐπισκέπτετο τοσοῦτον συχνάκις τὴν κυρίαν Λωρμεσάν, ὡς καὶ πρότερον. Ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτῆς σημαντικὴν κληρονομήσασα περιουσίαν, ἠδύνατο ν' ἀπαιτῆ τὰ καλητέρα μέρη, καὶ πολλοὶ μάλιστα ἐπαφῆρσιάζθησαν εἰς αὐτήν, τοὺς ὅποιους ὅμως ἀπέρριψε, καὶ μ' ὄλας τὰς συμβουλάς καὶ δεήσεις τοῦ θεοῦ τῆς, ὅν τινα οὐ μικρὸν ἐλύπει ἡ πεισματώδης αὐτῆ ἀντίστασις.

— Ὁ Βαλμιέρος εἰσερχεται μίαν ἐσπέραν, λίαν τεταραγμένος. Οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, ἐνθα διέτριβε, δὲν δύνανται νὰ ἐνοήσωσι τί τρέχει. Ἐμβαίνει δὲ εἰς τὸ δωματίόν του, γράφει ἐν γραμματίῳ, καὶ προσκαλέσας τὸν ὑπηρετήν του.

— Φέρε, τὸν εἶπε, τὸ γραμματίον τοῦτο εἰς τὸν Δαρνεϊόν, καὶ ἄς μὴν ἐλλείψῃ νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸν σημειωμένον τόπον. Ἀκολούθως δὲ παραδίδεται εἰς βιβυτάτην σιωπῆν. Ἡ λύσσα ἀναφαίνεται ἐπὶ τοῦ προσώπου του· δάκρυα ἀκόμη τρέχουσιν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Λαμβάνει δὲ τὴν ἀπόκρισιν.

Ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος εἰς τὴν αὐτὴ ὑπηρεσίαν συνταγμα, τὸν προσμένει αὐτὸν τὸ πρῶτ, τὰς πέντε ὠρας, εἰς τὴν θύραν τοῦ *** — Ἐγὼ θέλω ὑπάγει πρὸ αὐτοῦ, ἐφώνησεν ὁ Βαλμιέρος. Εὐκόλως δ' εἰκάζεται ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τιμῆς.

B. II.

(ἀκολουθεῖ.)